

יולי 2026

בגידה בימי מלחמה

מאת מוטי לרנר

המחזה נכתב בעקבות אירועים שונים במלחמת עזה שפרצה בשנת 2023. עם זאת כל הדמויות במחזה הן פרי דמיונו של המחזאי. אין שום קשר בין לבין דמויות במציאות, ובפרט בין לבין בעלי התפקידים ששירתו בפועל במהלך המלחמה. גם כל האירועים הנזכרים במחזה הם פרי דמיונו של המחזאי, אם כי הם נכתבו בהשראת אירועי אמת.

רח' יוניצ'מן 21/403 תל אביב 6936027

טל. 054-4583356

motti_lerner@hotmail.com

הדמויות

1. אלדד טלמון (60) – ראש שב"כ לשעבר
2. אורנה (54) – אשתו, עורכת דין
3. שירי (24) – בתם, סטודנטית
4. שחר (27) – בנם, טייס בחיל האוויר
5. תנ"צ ניסני (45) – ראש יאחב"ל במשטרה
6. יוסי (35) – חוקר ביאחב"ל
7. אורלי (35) – חוקרת ביאחב"ל
8. עמירם (52) – ראש שב"כ מכהן
9. עמנואל שושני (60) – היועץ המשפטי לממשלה

העלילה

במחזה ישנן שלוש שכבות עלילה:

1. העלילה הראשית היא עלילת ההווה, המתרחשת בשבוע הראשון של יוני 2024. היא נפתחת במעצרו של אלדד ונמשכת בחקירתו.
2. פלאשבקים לפגישות של שחר עם בני משפחתו שמתקיימות בחודשים מרץ-אפריל 2024. (מסומנים ב-#####) עד להתאבדותו ב-5 במאי 2024.
3. פלאשבקים לסצנות משפחתיות שמתקיימות במחצית השנייה של מאי 2024 - לאחר התאבדותו של שחר, שבמהלכן מעביר אלדד חומר סודי לתובע הכללי בהאג. (מסומנים ב-*****)

החלל

החלל מופשט ומאפשר מעבר קל בין המיקומים השונים בהם מתרחשת העלילה. בעומק הבמה מסך המאפשר הקרנה של כתוביות המציינות את מועדי הסצנות ומיקומן – כדי לסייע לצופה לעקוב אחרי העלילה.

1. תחילת יוני 2024. ביתו של אלדד. חצות. נשמע צלצול פעמון הדלת. אחריו עוד צלצול. כעבור רגע נכנס אלדד, לבוש פיג'מה, ופותח את הדלת. נכנסים אורלי ויוסי, שניהם במדי משטרה. עכשיו נכנסות אורנה ושירי, גם הן בפיג'מות.

יוסי: ערב טוב.
אלדד: ערב טוב.
יוסי: אלדד טלמון. נכון?
אלדד: כן.
אורנה: (בתקיפות) קרה משהו? מה קרה?
יוסי: שמי יוסי.
אורלי: שמי אורלי.
אורנה: (בכעס) למה אתם באים ככה באמצע הלילה?
יוסי: אפשר לראות תעודה מזהה?
אורלי: (לאלדד) יש לנו פקודת מעצר בשבילך.
יוסי: אנחנו מהיחידה הארצית לחקירות בינלאומיות.
אלדד: אפשר לראות?

אורלי מושיטה לו את הפקודה. הוא מושיט ליוסי את רישיון הנהיגה שלו.

אורלי: זה מעצר לצורך חקירה.
אורנה: על איזו עבירה? איזה סעיף?
אורלי: 113-א.

אלדד מתבונן בפקודה. אורנה לוקחת אותה מידי, ומעיינת בה.

אורנה: (לאלדד) אני מכירה את השופט שחתם כאן. הוא לא ידע שמדובר בך.
יוסי: הוא ידע.
אורנה: אני עורכת הדין שלו. אני רוצה לדבר איתו בלעדיכם.
יוסי: רק בעוד 48 שעות. הנה האישור של תת ניצב ניסני.
אורנה: השתגעתם? אתם לא יודעים מי הוא?
יוסי: הוא חשוד ביטחוני.
אלדד: לא כדאי להתווכח, אורנה. הם קיבלו הוראות.
שירי: מה זה 113-א?
אורנה: מסירת ידיעה סודית על ידי מי שאינו מוסמך לכך.
אלדד: זה רק בשביל הפרוטוקול, שירי. (ליוסי) אני יכול ללכת להתלבש?
יוסי: אני אבוא איתך.
אורלי: אנחנו צריכים גם את הטלפון שלך. והמחשב.
אלדד: בסדר.
אורלי: יש לך נשק?
אלדד: כן.
אורלי: גם אותו.

אלדד ויוסי יוצאים.

- אורנה: אני לא מבינה איך שלחו אתכם הלילה. אנחנו משפחה שכולה. מחר יש לנו גילוי מצבה בבית הקברות.
- שירי: אנחנו לא מסוגלים עכשיו לחשוב על שום דבר אחר.
- אורנה: המפכ"ל יודע את זה. גם היועץ המשפטי לממשלה. לא יכולתם לחכות כמה ימים?
- שירי: מאות אנשים יגיעו מחר. הם ישאלו עליו. מה נגיד להם?
- אורלי: אני מצטערת, אבל קיבלנו הוראות.
- אורנה: הוא לא יברח. תבואו מחר בערב.
- שירי: אתם לא מבינים איזה מין יום זה בשבילנו?
- אורלי: זאת לא החלטה שלנו.
- שירי: **(לאורנה)** דברי עם הניסני הזה ששלח אותם.
- אורנה: ניסני עושה מה שהיועמ"ש אומר לו.
- שירי: אז דברי איתו. למה את מחכה?

אורנה נוטלת את הטלפון שלה. מחייגת. אין תשובה. היא משאירה הודעה.

- אורנה: עמנואל, זאת אורנה טלמון. מצטערת על השעה. אתה בטח יודע שהמטרה עצרה עכשיו את אלדד. יש לנו גילוי מצבה מחר. תחזור אלי דחוף.
- שירי: אולי תדברי עם המפכ"ל?
- אורנה: המפכ"ל חבר של אבא. הוא לא יתערב.

אלדד ויוסי נכנסים. אלדד כבר לבוש בבגדיו. בידו תיק. יוסי מחזיק את המחשב, הטלפון, והאקדח.

- אורנה: לאן אתם לוקחים אותו?
- יוסי: מצטער. אני לא יכול לפרט.
- אלדד: אל תדאגו, אני אגיע לבית הקברות בזמן.
- אורנה: קח בגדים להחלפה. קח מברשת שיניים.
- אלדד: לקחתי.
- אורנה: אני אחכה לך בבוקר בבית המשפט.
- שירי: **(בזעם)** אני לא מוכנה שתיקחו אותו. הוא לא עבר שום עבירה. הוא מכיר את החוק יותר טוב ממי ששלח אתכם.
- אלדד: לכו לישון. אני אחזור לפני שתתעוררו.
- שירי: אתם בכלל מבינים מה עברנו בחודש האחרון? הדם של אחי עוד לא התייבש. ההורים שלי הפסיקו לעבוד. אני הפסקתי ללמוד. אנחנו חיים על כדורים.
- אלדד: די, שירי. די. ידענו שזה יקרה. דיברנו על זה... **(מחבק אותה ואת אורנה)** אל תדאגו. אני אסתדר. **(לאורלי ויוסי)** חבל על כל רגע. בואו נצא.

בינתיים אורלי מילאה טופס.

- אורלי: **(לאורנה)** זאת הקבלה על המחשב, הטלפון, והאקדח.
- יוסי: **(לאלדד)** אני צריך לאזוק אותך עכשיו.

אלדד: אתה בטוח שזה הכרחי?
יוסי: אני מקווה שלא.

יוסי מוותר. אלדד, יוסי ואורלי יוצאים.

אורנה: קחי כדור ולכי לישון.
שירי: הם בטח יחקרו אותו כל הלילה.
אורנה: הוא יודע מה לומר.
שירי: ואיך נעלה לקבר בלעדיו?
אורנה: אני אדבר בבוקר עם היועמ"ש.
שירי: אולי תנסי עכשיו שוב?
אורנה: די, שירי. אני יודעת מה אני עושה. קחי כדור ולכי לישון.
שירי: לקחתי אחד לפני שעה.
אורנה: קחי עוד אחד. **(נותנת לה)**
שירי: זה לא מקרה שהם באו דווקא הלילה?
אורנה: לא. זה לא מקרה.

2. חדר חקירות בלהב 433. לילה. אלדד לבדו. הוא כבר גילה את המצלמה שבקיר.

אלדד: **(למצלמה)** הלו? אתה שומע אותי? אתה שם בקונטרול. אני מדבר אליך. אני מחכה כאן כבר יותר משעה. **(אין תשובה)** אפשר לפחות לקבל כוס מים?

נכנס ניסני, בידו כוס קפה. הוא מגיש אותה לאלדד.

ניסני: היי, אלדד. ניסני. זוכר?
אלדד: זוכר.
ניסני: מצטער שאנחנו נפגשים בנסיבות כאלה.
אלדד: תודה על הקפה.
ניסני: אנחנו משתתפים בצערך על מה שקרה לבן שלך. אני מתאר לעצמי מה עברתם.
אלדד: עצרתם אותי בשביל לנחם אותי?
ניסני: בשביל לחקור אותך. המפכ"ל רצה לבוא הנה עכשיו, אבל...
אלדד: אבל אסור לו להיות מעורב.
ניסני: זאת הנחיה של היועמ"ש.
אלדד: ולך מותר?
ניסני: ההיכרות בינינו קצרה מאד. רשמתי את זה בפרוטוקול. **(מוציא מסמך ומצטט מתוכו)** הפגישה היחידה ביני לבין החשוד התקיימה ב-7.10.23, כשירדתי לעוטף כדי לסייע בזיהוי גופות הנרצחים. החשוד הביא אלי במכונית שלו שש גופות. הזדהיתי, עזרתי לו לפרוק אותן, ותשאלתי אותו על הנסיבות בהן הוא מצא אותן. אתה מוכן לחתום?

אלדד חותם.

- ניסני: בדרך כלל חקירות כאלה נעשות על ידי השב"כ, אבל מאחר שהיית ראש השב"כ, היועמ"ש חשש שאנשי שב"כ לא יהיו מסוגלים לחקור אותך, ולכן הוא העביר את החקירה למשטרה. לצערי, המפכ"ל הטיל אותה עלי, כי אני ראש היאחב"ל.
- אלדד: נשמע הגיוני.
- ניסני: בבוקר ניקח אותך לשופט המעצרים. אנחנו לא נתנגד שתישלח למעצר בית. אני מקווה שתספיק להגיע לגילוי המצבה.
- אלדד: אל תעבוד עלי. לו רציתם שאגיע לגילוי המצבה, הייתם מחכים עוד יום.
- ניסני: זאת לא הייתה החלטה שלי.
- אלדד: עצרתם אותי דווקא הלילה כדי להפעיל עלי לחץ.
- ניסני: אתה טועה.
- אלדד: בוא נפתח את הקלפים. מה אתה רוצה תמורת שחרור מחר בבוקר למעצר בית?
- ניסני: אני שמח שאנחנו מדברים לעניין. אני רוצה חשאיות מלאה. אתה לא מדליף לאף אחד שנעצרת.
- אלדד: כמה זמן?
- ניסני: עד תום החקירה.
- אלדד: ואחריה?
- ניסני: נחליט לפי התוצאות.
- אלדד: בסדר גמור.
- ניסני: זה לא רק הסכם ג'נטלמני ביני לבינך. השופט יקבע את זה בתנאי השחרור. תיארתי לעצמי.
- אלדד: כדאי מאד שהפרשה הזאת תסתיים במהירות, לפני שהיא תופחת לשערורייה.
- ניסני: נזמן אותך פעמיים בשבוע לכמה שעות. אם תשתף פעולה זה יסתיים בתוך פחות מחודש.
- אלדד: אני מקווה להגיע לגילוי המצבה מחר באחת עשרה.
- ניסני: אל תדאג. תגיע. את מה שנשאר מן הלילה הזה תבלה במעשיהו, בחדר עם מקלחת ושירותים.
- אלדד: תודה רבה.
- ניסני: ועוד דבר. אני יודע כמובן על הלחימה שלך בעוטף ב-7 באוקטובר, ועל עשרות האזרחים שהצלת, עם הנשק שלקחת משוטר שנהרג. זה מקשה עלי מאד את ניהול החקירה שלך. גם על החוקרים. אני מקווה מאד שתשתף איתנו פעולה. אנחנו רוצים לסיים את הפרשה הזאת בלי רעשים מיותרים.
- אלדד: מיותרים למי?
- ניסני: לכולנו.

#####

3. פלאשבק למרץ 2024. ביתו של אלדד. לילה. שחר נכנס, לבוש במדי טייס חיל האוויר. אלדד ואורנה מתחבקים איתו.

שחר: איפה היא?
אורנה: במקלחת. היא הגיעה לפני כמה דקות.
שחר: היא בסדר?
אורנה: היא נראית בסדר. היא לא התקלחה שם שבועיים.
אלדד: איך אתה? מה שלומך?
שחר: כרגיל.
אלדד: מה כרגיל?
אורנה: אל תלחץ עליו, אלדד.

נכנסת שירי שיצאה מהמקלחת.

שירי: שחר! (מתחבקים)
שחר: (מבחין בשריטה על מצחה) יש לך פה שריטה. מה זה? איך זה קרה?
שירי: זה שום דבר.
שחר: מה שום דבר? תסתכל, אבא.
אלדד: לכל הרוחות, זה רסיס. זאת הכווייה שהוא השאיר.
אורנה: אלוהים אדירים. את כמעט...
שירי: די, אימא. נתקלתי במשהו.
אלדד: היה לך מזל גדול בהיתקלות הזאת.
שירי: אתה מנדנד, אבא. (לשחר) איך אתה?
שחר: התבגרתי קצת בשלושת החודשים האלה.
שירי: תודה.
שחר: היו לכם הרוגים בפלוגה?
שירי: שיש.
שחר: שיש?!! ופצועים?
שירי: בערך עשרים. רובם קל.
אלדד: המח"ט שלה אומר שהיא הפרמדיקית הכי טובה בחטיבה. היא הצילה חיים תחת אש.
שירי: עשיתי מה שיכולתי.
אורנה: אני לא יודעת איך החזקת שם מעמד.
שירי: נכנסתי לאוטומט. כמו כולם. עושים מה שצריך. החברים עוזרים.
אלדד: אל תקטיני את עצמך, שירי.
אורנה: את ממש גיבורה.
שירי: (לשחר) חברה שלי מהאוניברסיטה ביקשה את הטלפון שלך. לתת לה? היא שנה שלישית פסיכולוגיה...
שחר: נדבר על זה אחרי המלחמה. (בתקיפות) ואת לא הולכת יותר למילואים.
שמעת? עשית מספיק. תיסעי מהר להודו לפני שיגייסו אתכם שוב.
שירי: אני לא בטוחה, שחר. אני...
שחר: שיש. חיילים מתו בידיים שלך.

- אורנה: די, שחר.
 שחר: אתם לא רואים שהיא מנותקת ממה שקרה לה?
 אלדד: היא לא מנותקת. היא מתמודדת.
 שחר: היא תתמודד בהודו.
 שירי: כבר הודיעו לי שאנחנו חוזרים לעזה בעוד חודש.
 שחר: על גופתי המתה!
 אורנה: ככה אתה ודאי לא עוזר לה.
 אלדד: מה קרה שחר? למה אתה כל כך כועס? הכל בסדר?
 שחר: כן.
 אלדד: אתה בטוח?
 אורנה: שוב אותו סיפור?
 שחר: די, אימא. אני לא רוצה לדבר על זה.
 אלדד: אל תגיד לנו די. איפה תקפתם היום? בעזה? בחאן יונס? ברפיח?
 שחר: בעזה.
 אלדד: מה תקפתם?
 שחר: תקפנו.
 אלדד: מה?
 שחר: מסגד.
 שירי: המסגד הגדול בעזה? ראיתי אתכם. כל השבוע ירו עלינו מתוכו.
 שחר: הוא קרס. פרצה אש. כנראה שהם הסתירו בו תחמושת. אחר כך בדקתי את הדו"ח של המודיעין. נהרגו שם יותר ממאתיים אזרחים.
 אלדד: מאתיים?
 שירי: אתה בטוח?
 אורנה: המודיעין לא ידע שהם שם?
 שחר: **(בזעם)** ודאי שהוא ידע. המסגדים מלאים באזרחים שהבתים שלהם נהרסו.
 אלדד: כבר דיברנו על זה, שחר. אמרנו שתלך אל מפקד הטייסת.
 שחר: הייתי אצלו.
 אורנה: לך אליו שוב.
 אלדד: אתה רוצה שאני אדבר איתו?
 שחר: לא.
 אורנה: אולי תבקש ממנו כמה ימים חופש? תנוח קצת. תחשוב על זה.
 שחר: הוא לא ייתן לי חופש עכשיו.
 שירי: מאתיים אזרחים?! אולי אלה המספרים של התעמולה שלהם?
 שחר: אלה המספרים שלנו. מחר בטח יתגלו עוד כמה עשרות בין ההריסות.
 שירי: בשבוע שעבר המ"פ שלי הרג בטעות אישה שיצאה לתלות כביסה, והלך לקב"ן.
 שחר: גם אני הלכתי. הוא לא מבין שום דבר.
 אלדד: הוא לא מבין שאתם הורגים שם בלתי מעורבים?
 שחר: זה לא מעניין אותו, אבא. אמרו לו להחזיר אותי לטוס, אז הוא אומר שאין לי שום בעיה. בימים האחרונים אני לא יודע מה לעשות עם עצמי.
 אורנה: מה זאת אומרת אתה לא יודע מה לעשות עם עצמך? אתה לא קובע את המטרות. אתה לא יכול לבדוק אותן לפני שאתה יוצא. אתה גם לא צריך לבדוק אותן כשאתה חוזר.

אלדד: אימא צודקת, שחר. אבל טוב שאתה מדבר על זה. אני בכל זאת אנסה לעשות משהו. (מחייג בטלפון) ערב טוב, מיקי. אני יכול לדבר עם הרמטכ"ל? ... תגיד לו שחיפשתי אותו... כן. זה דחוף. תודה. (מכבה) אני אתקשר אליו שוב מחר. אגב, אתה מצליח לראות מלמעלה את מה שאנחנו עושים בעוטף? התחלנו לשקם את הבתים שנהרסו. יש לנו אלפיים מתנדבים. חברות בנייה תורמות לנו ציוד. מלט. בלוקים. לצערי, הממשלה לא מתפקדת... (לשחר) מחר בבוקר אתה הולך שוב אל הקב"ן, ואומר לו שאתה צריך דחוף שבוע חופש. שמעת?

שירי: תגיד לו בדיוק מה שאמרת לנו.

שחר: מה אמרתי?

שירי: שאתה לא יודע מה לעשות עם עצמך.

שחר: כבר אמרתי לו.

4. פלאשבק לאמצע מאי 2024. משרדו של ראש השב"כ. לילה. אלדד בעיצומה של שיחה עם עמירם, ראש השב"כ המכהן.

אלדד: ראש הממשלה לא מוכן לדון במדיניות ההפצצות!?

עמירם: הצעתי לו כמה פעמים. הוא מתחמק.

אלדד: אתה ראש השב"כ, עמירם. אתה נפגש איתו פעמיים-שלוש בשבוע. תפוס אותו רגע בפינה, ותסביר לו מה קרה לשחר.

עמירם: אני לא בטוח שאני מבין מה קרה לו. הוא היה כל כך גאה שהוא טייס.

אלדד: אבל כשפרצה המלחמה, הוא גילה שחיל האוויר לא מתנהל בדיוק כמו שהבטחנו לו.

עמירם: אני לא יודע מה הבטחתם לו, אבל...

אלדד: שחר ידע כמה בלתי מעורבים נהרגים בהפצצות. הוא גם ידע שיש לו חלק בזה. ב"שבעה" דיברנו עם חברים שלו מהטייסת. רובם מרגישים כמוהו. לא יכול להיות שמפקד חיל האוויר לא יודע.

עמירם: הוא לא מוכן לדבר על זה.

אלדד: עוד כמה חודשים הם ישתחררו, וכל העולם ישמע אותם.

עמירם: התרעתי על זה בקבינט כבר לפני כמה חודשים. אבל אחרי הכישלון שלנו ב-7 באוקטובר, השרים לא רוצים לשמוע אותי. כשיהיו פחות מטרות, אפשר יהיה להקפיד יותר.

אלדד: ועד אז?

עמירם: אני לא רוצה לגרור עכשיו את השירות לעימות, אלדד. גם אתה תמיד נזהרת מזה.

אלדד: דברים בסדר גודל כזה לא קרו בזמני.

עמירם: קרו דברים אחרים. אתה לא יכול להתנער מהם עכשיו.

אלדד: אני לא מתנער. נכון. לא תמיד יכולתי להתעמת עם המערכת. לכן יש הרבה דברים שאני מתחרט עליהם. אם לא תפתח את הפה, אתה תצטרך להתחרט על הרבה יותר.

עמירם: על מה אני אצטרך להתחרט?

- אלדד: על זה שאתה שותק עכשיו.
 עמירם: אני לא שותק. הזהרתי את הרמטכ"ל. את מפקד חיל האוויר. ההפצצות הן באישור הפרקליטות הצבאית. גם האמריקאים יודעים מה אנחנו עושים שם, ובכל זאת הם מספקים לנו תחמושת.
 אלדד: וזה מרגיע אותך? הרי אתה יודע את האמת.
 עמירם: **(בכעס)** אני לא מוכן לשמוע ממך ביקורת כזאת.
 אלדד: הבנתי. תודה. **(פונה לצאת)**
 עמירם: חכה רגע. **(אלדד עוצר)** אתה יודע כמה אני מכבד את דעתך, אבל לממשלה יש דעה אחרת. השרים רואים את עשרות האלפים שעוזבים את הארץ. הם רוצים לשקם את הביטחון שלנו כדי לעצור את זה. לכן הם דורשים הכרעה מהירה. לכן הם לא מוכנים לשמוע על שום מגבלה לצבא.
 אלדד: איזה בן אדם הגון ירצה לחיות כאן, כשמבצעים בשמו הרג כזה?
 עמירם: אני עושה הכל כדי למנוע אותו.
 אלדד: אני מוכן לעזור לך. גייס אותי לשירות. מנה אותי לאחראי על בדיקת ההשלכות של ההרג הזה.
 עמירם: אתה יודע שזה בלתי אפשרי.
 אלדד: אל תדאג. אני לא אתערב בניהול השירות. אתה תקבל את כל הקרדיט על השיקום שלו.
 עמירם: הממשלה לא תאשר את זה.
 אלדד: זה תלוי בך.
 עמירם: ראש הממשלה יאשים אותי שאני מפריע לצבא.
 אלדד: תסביר לו שההפצצות האלה פוגעות גם בנו. ראית באיזה אטימות חיל האוויר התייחס לשחר.
 עמירם: ראש הממשלה יקשיב לי רק אחרי שננצח.
 אלדד: אז אתה לא משאיר לי ברירה.
 עמירם: מה תעשה?
 אלדד: שחר עשה מה שעשה בגלל ששתקתי. אני לא יכול יותר לשתוק.

5. פלאשבק לאמצע מאי 2024. ביתם של אלדד ואורנה. אחר הצהריים. אלדד בטלפון עם עיתונאית בכירה. אורנה ושירי מקשיבות לשיחה.

- אלדד: אני מתקשר אליך, כי אף לא מדווחת על אירועים כאלה... תסתכלי ב-BBC. אתמול הם שידרו בזמן אמת זעקות של משפחה בשג'אעיה. טנקים יורים על הבית שלה. נשים וילדים צורחים מפחד בחדר המדרגות... פתאום פוגע פגז בבית. הצרחות נפסקות. אבל האבא הפצוע מצליח לספר מה קרה. ארבע נשים ותשעה ילדים נהרגו... אם לא אף, אז מי ידווח על זה? ... את עיתונאית בכירה. את יכולה להתווכח עם העורכים שלך... אם את שותקת, את משתפת פעולה עם זה... **(מכבה)** איזה פחדנית עלובה.

שתיקה.

אורנה: תפסיק כבר את המלחמה הזאת. אתה רואה שאף אחד לא מוכן לשמוע אותך.
אלדד: אני אמשיך לנסות עד שישמעו.
אורנה: עשה מה שאתה רוצה, אבל לא בבית. השיחות האלה מוציאות אותי מדעתי.
קח משרד. לך לבית קפה.
אלדד: דווקא עכשיו אני צריך את העצה שלך.
אורנה: אני לא מסוגלת לתת עצות. אני חושבת רק איך לסגור את המשרד ולברוח.
שירי: שחר לא היה רוצה שתברחי.
אורנה: שחר מת.
אלדד: אני עושה את זה דווקא בגלל שהוא מת.
אורנה: היית צריך לעשות את זה לפני זה.
שירי: די, אימא.
אורנה: אבל היית עסוק בשיקום הקיבוצים בעוטף. בגיוס מתנדבים לחקלאים...
אלדד: ואת לא היית עסוקה במשרד שלך?
אורנה: הוא התחנן שתעזור לו.
אלדד: הוא התחנן גם אליך.
אורנה: אתה יכולת לעזור יותר ממני.
אלדד: עשיתי מה שיכולתי.
אורנה: זה לא הספיק לו.
שירי: אני עוזבת את הבית. אני לא יכולה יותר. **(פונה לצאת)**
אלדד: חכי רגע. **(חוסם את דרכה)** שבי.
אורנה: **(קמה)** אני הולכת לשחות.
אלדד: אני רוצה לדבר איתכן.
אורנה: כבר דיברנו מספיק.
אלדד: מה את רוצה שיקרה כאן עכשיו? שנמשיך להאשים זה את זה, עד שנשתגע?
אורנה: אני רוצה למות.
אלדד: בבקשה, אורנה. די!
אורנה: תן לי סיבה אחת טובה בשביל לחיות.
שירי: אני לא סיבה מספיק טובה?
אלדד: ביקשתי די!!!

היא מתיישבת. שתיקה.

אלדד: את כנראה צודקת, אורנה. אף עיתונאי משלנו לא יעז לבדוק את נוהל ההפצצות של חיל האוויר. בימים האחרונים חשבתי על האפשרות לפנות לעיתונאי זר, אבל לעיתונאים זרים יש מעט מאוד השפעה כאן. נדמה לי שאנחנו צריכים לעשות משהו הרבה יותר אפקטיבי.
שירי: מה למשל?
אלדד: ראיתי הבוקר קריאה של התובע בבית הדין הפלילי הבינלאומי בהאג שרצה ברשתות...
אורנה: התובע בהאג?
אלדד: הוא מבקש אינפורמציה על מה שאנחנו עושים בעזה.
שירי: ראיתי את הקריאה הזאת.
אורנה: אתה רוצה להעביר לו אינפורמציה?!

- אלדד: אולי הוא עדיין יכול לעצור אותם.
 אורנה: השתגעת?
 אלדד: יש לך הצעה יותר טובה?
 שירי: זה רעיון מצוין, אימא.
 אלדד: בקריאה הזאת הם פרסמו לינק להעברת חומרים.
 אורנה: איזה חומרים אתה רוצה להעביר?
 אלדד: מה ששחר סיפר. מה שהחברים שלו סיפרו. אני יכול גם לאסוף חומרים בעצמי. חברים מהשירות יעזרו לי.
 אורנה: זאת יכולה להיות עבירה פלילית. יעצרו אותך. יעמידו אותך לדין.
 אלדד: אדרבא. הלוואי.
 אורנה: זה לא בא בחשבון, אלדד. זאת מלחמה אבודה. אין לי כוח עכשיו למלחמות כאלה. רק עכשיו קמנו מהשבעה. עוד לא סיימנו את האבל. עוד לא הקמנו מצבה.
 אלדד: שחר לא היה רוצה שנחכה.
 אורנה: אל תדבר בשמו.
 שירי: אני דווקא רוצה לדבר בשמו.
 אורנה: (לשירי) אם אבא מוכרח להילחם, אז שיפנה לאנשים שהוא מכיר בארץ.
 שירי: מי כאן מוכן לשמוע אותו?
 אורנה: אז שינסה להדליף חומרים לעיתונאי זר. הוא יודע לעשות את זה בלי להשאיר עקבות.
 אלדד: להפך. אני צריך לפעול בגלוי. דווקא בגלל מי שאני, ובגלל מה שעשיתי כל החיים שלי. אני גם מוכן לעמוד לדין על העברת החומרים האלה להאג.
 שירי: כבר העברת לו משהו?
 אלדד: אני לא מעביר שום דבר לפני שאימא מאשרת.
 אורנה: אני לא מאשרת שום דבר.
 שירי: זאת הדרך הכי טובה להפסיק את ההפצות.
 אלדד: (לאורנה) זה מה שאנחנו רוצים. לא?
 אורנה: אנחנו עלולים לשבת בכלא. שלושתנו.
 אלדד: יש לנו את עורכת הדין הכי טובה בארץ.
 אורנה: אני לא יכולה. לא יכולה ולא רוצה. כבר שילמתי מספיק בגלל ששחר רצה לתקן את העולם. אני לא מתקנת יותר שום דבר.
 אלדד: שחר היה מוכן לעשות הכל כדי להפסיק את ההפצות האלה. אם זה היה כל כך חשוב לו, זה צריך להיות חשוב גם לנו. (שתיקה) בתוך תוכך את יודעת את זה.
 אורנה: כנראה שגם אני יצאתי מדעתי. תעביר לי את החומרים שאספת.

6. תחילת יוני 2024. אלדד בתא בבית הכלא. בוקר. נכנסים ניסני, יוסי ואורלי.

- ניסני: בוקר טוב. שמעתי שלא הצלחת להירדם.
 אלדד: למה איחרתם כל כך?
 ניסני: אל תדאג. אנחנו כבר זזים. נקיים את הדיון בלשכה של השופט. תוך כמה דקות תשתחרר, ואנחנו ניקח אותך הביתה.

- אלדד: אשתי היא עורכת הדין שלי. אני רוצה לראות אותה לפני זה.
- ניסני: אתה עציר ביטחוני. בשלב הזה אנחנו לא מאפשרים פגישה עם עורך דין.
- אלדד: אני עציר ביטחוני?
- ניסני: לצערי.
- אלדד: אם אני לא איפגש איתה לפני הדיון, היא לא תדע שהסכמנו על חשאיות, והיא תוציא הודעה לעיתונות.
- ניסני: כבר דיברתי איתה. היא יודעת שאם היא תוציא הודעה, אז הדיון יתעכב, ואתה לא תגיע לגילוי המצבה.
- אלדד: הבנתי.
- ניסני: ונאלץ כמובן לבקש מעצר עד תום ההליכים.
- אלדד: ברור.
- ניסני: אם תתחייבו לשמור על חשאיות, אתה תשוחרר למעצר בית.
- אלדד: יפה מצידכם.
- ניסני: אבל יהיו עליך כל מיני מגבלות.
- אלדד: איזה מגבלות?
- ניסני: לא תוכל, למשל, להיות בקשר עם השותפים שלך בהאג. גם לא עם החברים של הבן שלך בטייסת. אני מציע לך לציית למגבלות האלה.
- אלדד: תודה על העצה. דרך אגב, אתה מתאר לעצמך שנערכתי לאפשרות שתעצרו אותי לפני העלייה לקבר.
- ניסני: ודאי.
- אלדד: אז לידיעתך, אם במקרה אני לא אגיע לבית הקברות בשעה אחת עשרה, ההודעה לעיתונות תישלח באופן אוטומטי מאיזה מחשב רחוק.
- ניסני: האיום הזה מיותר, אלדד.
- אלדד: נדמה לי שאתה מאיים עלי.
- ניסני: אני מנסה להבהיר לך את המצב שלך.
- אלדד: גם אני מנסה להבהיר לך את המצב שלך.
- ניסני: הבנתי. נווז?
- אורלי: אתה רוצה להתקלח? להחליף בגדים?
- אלדד: אני אתקלח בבית.
- יוסי: (לאלדד) אני מניח שאנחנו לא צריכים לאזוק אותך.
- אלדד: עדיין לא.

7. תחילת יוני 2024. משרד היועמ"ש. יום. אורנה יושבת מול שושני.

- שושני: אני משתתף בצערך, אורנה. זה בלתי מובן. בלתי נתפס. הייתי בברית שלו. כשהוא היה בן חודש, הבאת אותו למשרד שלנו בפרקליטות. כשהיית עסוקה, האכלתי אותו...
- אורנה: בעניין של אלדד...
- שושני: כשהוא התקבל לקורס טיס, כל כך שמחתי בשבילו.
- אורנה: תודה רבה, עמנואל, אבל...
- שושני: אני עדיין בהלם. לצערי, בגלל העומס לא הצלחתי להגיע לשבעה.

- אורנה: אני יודעת. אני בכל זאת לא מבינה את היחס שלכם אל אלדד. אם אתם לא מאפשרים לי לפגוש אותו לפני הדיון אצל השופט, אז אני פונה לבג"ץ.
- שושני: אני לא בטוח שכדאי לך.
- אורנה: בג"ץ יודע שהוא לא עציר ביטחוני.
- שושני: אני מציע לך לא לנהוג בטיפשות. ברגע שבג"ץ ישמע מה בדיוק הוא...
- אורנה: בשלב הזה אתה נוהג בטיפשות. אתה היועץ המשפטי לממשלה, ואתה קיבלת את כל ההחלטות בתיק הזה. לוי היית חושב עוד רגע, לא היית נותן הוראה לעצור אותו. ודאי לא לפני העלייה לקבר.
- שושני: לוי הוא חשב עוד רגע, הוא לא היה מסתבך ככה.
- אורנה: אחרי כל מה שהוא עשה בשביל המדינה הזאת, מגיע לוי שאני אלווה אותו אל השופט.
- שושני: אני לא בטוח.
- אורנה: במה אתה לא בטוח?
- שושני: אני לא בטוח שאת יודעת מה בדיוק הוא עשה.
- אורנה: אני יודעת מה הוא עשה כל החיים שלו.
- שושני: אני הסכמתי לדבר איתך הבוקר, בגלל שאני מכיר אותך שלושים שנה. בגלל שעבדתי איתך. בגלל שאני מכבד אותך. בגלל שעברתם טרגדיה כל כך נוראה. אבל אני גם צריך לנהוג בזהירות. החשדות נגדו יותר חמורים מכפי שאת חושבת. ראש הממשלה רותח. את אישה כל כך חכמה. איך נתת לו לעשות שטות כזאת?
- אורנה: ראש הממשלה לא היה מוכן לדבר איתו.
- שושני: כי הממשלה פועלת על פי החוק. ההפצצות הן מידתיות. הן מכוונות למטרות צבאיות. בשכונות מגורים התושבים מקבלים התראה.
- אורנה: אם תשאל את החברים של שחר, תגלה שהם כבר מזמן הפסיקו לתת התראות.
- שושני: אני בודק אותם כל הזמן.
- אורנה: אני מתארת לעצמי את הבדיקות שלך. ברגע שפרצה המלחמה נעשית חותמת גומי. פעם היית משפטן הגון. היום אתה רוצה להיות שופט עליון, אז אתה מפחד להתעמת עם הממשלה.
- שושני: אין לך מושג על מה את מדברת. אני מתעמת עם השרים בכל ישיבה.
- אורנה: לוי היית אדם מצפוני כמו אלדד, היית מבהיר להם מה מותר ומה אסור.
- שושני: אלדד לא כל כך מצפוני כמו שאת חושבת. אין שום הצדקה למה שהוא עשה.
- אורנה: את ההצדקה למה שהוא עשה אני אפרט בבית המשפט. אבל אין שום הצדקה למה שאתה עשית. אתה ידעת שאנחנו שבורים. שאנחנו מרוסקים. ואף על פי כן החלטת לעצור אותו, למרות שאנחנו עולים היום לקבר. מה חשבת? שהוא יברח הלילה? אני מכירה אותך מספיק טוב, ואני לא אתפלא אם הורית לעצור אותו אתמול, דווקא בגלל שהיום אנחנו עולים לקבר. שום תירוץ לא יועיל.
- אורנה: אתה תתקשר עכשיו למשטרה ותגיד להם לבקש מהשופט מעצר בית. שמעת? בלי שום מגבלות.

היא קמה ויוצאת. שושני נוטל את הטלפון שלו, ומתקשר אל ניסני.

שושני: **(בטלפון)** היא בדרך לבית המשפט. אתה חייב לסיים את הדיון לפני שהיא מגיעה... אל תתווכח איתי, ניסני. היא אישה מסוכנת. היא תתנגד למגבלות שאנחנו דורשים. **(טורק)**

8. ביתם של אלדד ואורנה. יום. חדר האורחים ריק. נכנס אלדד.

אלדד: אורנה? שירי?

נכנסות אורנה ושירי. הם מתחבקים.

שירי: חיכינו לך בבית המשפט. לא נתנו לנו לראות אותך.
אורנה: איך אתה?
שירי: למה לא התקשרת?
אלדד: הם לא החזירו לי את הטלפון.
אורנה: ישנף קצת? אתה רוצה לאכול משהו? אנחנו יוצאים עוד עשר דקות. צריך לאסוף את הפרחים בדרך.
שירי: הרמטכ"ל ומפקד חיל האוויר לא יגיעו.
אלדד: תיארתי לעצמי. אבל הם בטח ישלחו זרים.
אורנה: אני מקווה שהחברים שלו מהטייסת יגיעו.
אלדד: השופט אסר עלי להיות בקשר איתם. הוא בעיקר אסר עלי להיות בקשר עם האג.
אורנה: זה מה שהמשטרה דרשה.
אלדד: בהאג חייבים לדעת שנעצרת.
אורנה: אתה רוצה להודיע להם? המשטרה עוקבת אחריך. היא מאזינה לשיחות הטלפון שיוצאות מכאן.
אלדד: שתאזין.
אורנה: אתה תיעצר ברגע שתדבר איתם.
אלדד: אין לי ברירה.
אורנה: הפעם לא ישחררו אותך למעצר בית.
אלדד: לא נורא. **(לשירי)** אני יכול להשתמש רגע בטלפון שלך?
שירי: בטח.

אלדד לוקח את הטלפון. אורנה עוצרת בעדו.

אורנה: לא שמעת מה שאמרתי לך?
אלדד: שמעתי, אבל...
אורנה: **(בתקיפות)** אם אתה רוצה שאני אגן עליך, אז תעשה מה שאני אומרת לך. אנחנו נוסעים עכשיו לבית הקברות.
אלדד: יש לנו עוד עשר דקות.
אורנה: אז תתקלח ותחליף בגדים. תן לנו לעבור את היום הזה בשלום.
אלדד: את לא מבינה כמה זה חשוב?
אורנה: יהיה לנו יום קשה, אלדד. אנחנו צריכות אותך איתנו.

- אלדד: מישוהו חדר לתיקים של התביעה בהאג. יכול להיות שזה המוסד. הם צריכים לדעת את זה.
- אורנה: גם הם לא מעניינים אותי. כבר העברת להם מספיק חומר.
- אלדד: מה ששחר סיפר לנו הוא קצה הקרחון.
- אורנה: אתה במעצר בית. אתה בחקירה. אנחנו עדיין לא יודעים איך היא תסתיים.
- אלדד: אל תדאגי.
- אורנה: אני רוצה לחזור מבית הקברות ולבכות. אני רוצה שתהיה איתי כשאני בוכה.
- אלדד: אני רוצה לחשוב על שחר. אני לא מסוגלת עכשיו לחשוב על שום דבר אחר.
- אלדד: אני מתקשר להאג בגלל שאני חושב על שחר.
- אורנה: אתה מתקשר להאג בגלל המלחמות שלך.
- אלדד: אני מתקשר בגלל המלחמה שלו.
- אורנה: המלחמה שלו כבר נגמרה.
- אלדד: בסדר גמור. אני אתקשר להאג מחר. נצא?
- שירי: (לאלדד) חכה רגע. אולי אני אתקשר לשם עכשיו.
- אורנה: את?!
- שירי: אבא צודק. התובע בהאג צריך לדעת שמישהו חדר לתיקים שלהם.
- אורנה: המשטרה תעצור אותך.
- שירי: שחר רצה להפסיק את ההפצצות. אני לא אעמוד מול הקבר שלו, בלי לעשות שום דבר בשביל זה.
- אלדד: את עוד תעשי הרבה.
- שירי: הם שתלו כאן האזנה, אבא. הם שומעים אותנו עכשיו. ברגע שנצא מבית הקברות הם יעצרו אותך כדי שלא תתקשר.
- אלדד: הם לא יעצרו אותי מול החברים שלי.
- שירי: אם אתה לא מתקשר עכשיו, אז אני מתקשרת.
- אלדד: ותשבי בכלא במקומי? יצאת מדעתך?
- שירי: (מושיטה לו את הטלפון) אז קח ותעשה את זה. לא רק בשביל שחר. גם בשביל החברים שלו שעדיין נשלחים כל יום להפצין.
- אלדד: (לאורנה) מה את אומרת?
- אורנה: בוא נצא כבר.
- שירי: אנחנו עושים מה ששחר רצה, אימא.
- אורנה: אנחנו לא עושים את זה בחיפזון. אנשים מחכים לנו בבית הקברות. גם הוא מחכה לנו שם. ואתם צועדים בעיניים עצומות אל המלכודת שהמשטרה תומנת לנו. אני הולכת. אם יעצרו אותך, תצטרך להסתדר לבד. (פונה לצאת)
- אלדד: חכי רגע. אני רוצה שתשמעי את השיחה הזאת. אני לא עושה את זה בלעדייך.
- שירי: נשארו שלושתנו, ואנחנו עושים את זה יחד. בטוב וברע. אם לא, אז אני לא יודע בשביל מה שחר עשה מה שעשה...
- אורנה: הוא עשה את זה סתם... סתם...

אורנה יוצאת. אלדד מהסס רגע.

- שירי: אתה רוצה שאני אטלפן?
- אלדד: לא. (מחייג ומדבר) Good morning. It's Eldad... This is my daughter's phone... Listen, I was arrested. The Mossad may

have accessed your files. You must be more careful... I'm under house arrest, but I'll try to send you more material...
...Sorry, I must hang up... Thank you

מבחוץ נשמעת צפירת מכונת עצבנית.

שירי: נזוז?

שניהם יוצאים.

#####

9. פלאשבק למרץ 2024. ערב. מסעדה ליד בסיס חיל האוויר בדרום. שחר לבוש מדים, מחכה. נכנסים אלדד, אורנה ושירי. אורנה מחזיקה בידה שקית כביסה.

שחר: מצטער. התקשרו אלי עכשיו מהבסיס. אני חייב לחזור עוד כמה דקות.
שירי: קרה משהו?
שחר: כל הזמן קורה.
אלדד: שב רגע. נזמין לך משהו לקחת. מה שלומך?
אורנה: לא ראינו אותך עשרה ימים. אתה בקושי עונה להודעות.
שחר: הכל בסדר. קצת לחץ. לא נורא. תפסיקו לדאוג כל כך. **(יושב)**
שירי: דווקא אתה נראה טוב. החברה הזאת מהאוניברסיטה שסיפרתי לך עליה,
 ביקשה שוב את הטלפון שלך. היא בחורה נהדרת. התלמידה הכי טובה אצלנו.
 היא גם ממש יפה. אי אפשר לא להתאהב בה.
שחר: בסדר. תגידי לה שתתקשר בשישי בבוקר. אולי אני אגיע בערב הביתה.
 (להוריי) בעצם אל תזמינו לי שום דבר. אני אוכל משהו בבסיס. זה באמת
 דחוף... **(קם)**
אלדד: חכה שנייה. אנחנו רוצים לראות אותך. לשמוע אותך.
אורנה: הבאתי לך את הכביסה. אתה רוצה המבורגר?
שחר: אני לא רוצה שום דבר.
אלדד: ראיתי את הכתבה באל ג'זירה על הבניין שהפילו בעזה הבוקר. המצלמה
 שלהם קלטה גם את אחד המטוסים. זאת הטייסת שלך. נכון?
שחר: נדבר על זה בשבת. **(פונה לצאת)**
אורנה: **(בתקיפות)** שב. אני מתארת לעצמי מה עובר עליך. אני לא מוכנה שתשמור
 את זה בבטן. **(הוא יושב)** זאת באמת הייתה הטייסת שלך?
שחר: לא. זאת לא הטייסת שלי. זה אני.
אורנה: אתה?!
שירי: רק אתה?
שחר: אני ועוד אחד. אנחנו מגישים הערב תלונה נגד הקמ"ן. לכן אני ממהר.
אורנה: אתה מסתבך ככה עם החברים שלך.
שחר: הייתי צריך לעשות את זה מזמן.
אלדד: דובר צה"ל אמר שהייתה שם מפקדה.

- שחר: גם לנו אמרו את זה. אחר כך התברר שהיה שם רק תצפיתן על הגג. מישהו מאחד הטנקים זיהה אותו. במקום לפגוע בו, הם החליטו להוריד את כל הבניין. עשרים משפחות. בלי שום התראה.
- שירי: בגלל תצפיתן?
- שחר: אם מזהים איש חמאס, אפשר לחסל אותו, גם אם ייהרגו עוד עשרות.
- אלדד: עשרות!?
- שחר: בשביל מח"ט יש היתר להרוג מאתיים.
- אלדד: בשביל מח"ט יש היתר להרוג עשרה.
- שחר: פעם זה היה ככה.
- אורנה: והפרקליטות הצבאית אישרה את זה?
- שחר: זה מה שאומרים לנו.
- אורנה: זה לא יכול להיות. אני אדבר איתם.
- אלדד: אתמול דיברתי עם הרמטכ"ל. הוא טוען שהצבא לא מבצע תקיפות אם הנזק האגבי הצפוי מופרז ביחס למטרה.
- שחר: ואתה מאמין לו?
- אלדד: אני מכיר אותו הרבה שנים.
- שחר: הוא השתנה. כל הצבא השתנה. אתה כבר שש שנים בחוץ, ואתה לא רואה את זה.
- אלדד: אמרתם את זה למפקד הטייסת? אתה יכול לבקש פגישה עם מפקד הבסיס.
- שחר: כבר דיברתי איתו.
- אלדד: אז תבקש פגישה עם מפקד החיל.
- שחר: אל תפיל את זה עלי, אבא. אני טייס צעיר. אף אחד לא ישמע אותי. אתה היית ראש שב"כ. יש לך קשרים עם הכי בכירים.
- אלדד: זה לא כל כך פשוט. ראש הממשלה חושב שהמתנדבים שאני מארגן בעוטף, הם מחתרת שפועלת נגדו. אבל דיברתי עם הרמטכ"ל...
- שחר: ויצאת ידי חובתך?
- אלדד: אני אדבר איתו שוב.
- שחר: אתה צריך להפוך שולחן.
- אלדד: אצל הרמטכ"ל לא הופכים שולחן. מנסים לשכנע. הוא פועל תחת לחץ אדיר של השרים.
- שחר: כשאתה רוצה שיקשיבו לך, אתה יודע מה לעשות. אבל כנראה שמה שקורה בעזה לא כל כך נורא בעיניך. (פונה שוב לצאת)
- אלדד: חכה רגע. אתה לא תגיד לי דבר כזה ותלך. מה שקורה בעזה הוא נורא בעיני. הוא מנוגד להיגיון שלי. מנוגד למצפון שלי. מחר אני נפגש עם ראש המוסד.
- שירי: אולי תדבר איתו עכשיו?
- אלדד: עשי לי טובה, שירי...
- אורנה: (אוחזת בשחר) אתה עוד הולך לטוס הלילה? (הוא לא עונה) שאלתי אותך משהו. אתה הולך לטוס? אני רוצה לדעת. אתה בכלל מסוגל לטוס כשאתה כועס ככה?
- שחר: די, אימא.
- אורנה: (בכעס) אתה לא תגיד לי די. אתה בכלל לא צריך לחזור לשם. נלחמת מספיק. המלחמה כבר עוד מעט נגמרת. אתה תשתחרר. תיסע לדרום אמריקה. ותשכח כל מה שקרה כאן. שמעת?

שחר: שמעתי. תודה.

הוא משתחרר מידיה ויוצא.

אורנה: הכביסה שלך. **(אבל הוא כבר יצא)** אני נורא דואגת. הוא אף פעם לא היה כל כך לחוץ.
 שירי: הוא צודק, אבא. **אתה** צריך לדבר עם מפקד חיל האוויר.
 אלדד: השארתי לו אתמול הודעה.
 אורנה: אני לא מוכנה שהוא יטוס הלילה. הוא לא מתפקד. הוא עלול לעשות טעויות.
 אלדד: אני מוכרחה לדבר איתו. **(מוציאה את הטלפון שלה)**
 אני אתקשר אליו.

הוא מחייג. אין תשובה.

שירי: הוא כנראה מסנן אותך.
 אלדד: אני אנסה לדבר עם מפקד חיל האוויר. **(מחייג ומשאיר הודעה)** היי יובל, זה אלדד טלמון. אני מוכרח לדבר איתך. זה דחוף. **(מכבה את הטלפון)** אם הוא לא יחזור אלי, אני אתקשר אליו שוב בבוקר.
 שירי: מה תגיד לו?
 אלדד: שהוא חייב לבדוק שוב את הפקודות. גם בשביל הטייסים. גם בשביל עצמו.
 הוא עלול לשלם מחיר כבד מאד על מה שחיל האוויר עושה שם.
 אורנה: אני רוצה שתדבר איתו על שחר. צריך לקרקע אותו.
 אלדד: אני אבקש שיוציא אותו לחופשה לכמה ימים.
 שירי: שחר לא יסכים. אני גם לא בטוחה שזה יספיק. הוא צריך טיפול. ראיתי בעזה חיילים עם מבט כזה בעיניים.
 אלדד: הוא היה אצל הקב"ן.
 שירי: הקב"ן עובד בשביל חיל האוויר. שחר צריך משהו שיעבוד בשבילו.
 אורנה: אני לא מבינה את השאננות שלך, אלדד. בשביל מה לחכות עד הבוקר? אתה לא רואה שהוא לא יכול לטוס הלילה?
 אלדד: שחר בחר רציני. אם הוא לא יכול לטוס, הוא לא יטוס.
 שירי: דווקא בגלל שהוא רציני הוא יעשה מה שאומרים לו. **(תוך כדי כך היא חייגה אל שחר. אין תשובה)** הוא מסנן גם אותי.
 אורנה: אני נוסעת לבסיס שלו. **(פונה לצאת)**
 אלדד: חכי רגע. הוא יודע מה הוא עושה. הוא לא צריך שערורייה כזאת מול החברים שלו.
 אורנה: אני בכלל לא בטוחה שהוא יודע מה הוא עושה.
 אלדד: אם תרדפי אחריו עכשיו, הוא ינסה להראות לחברים שלו שהוא כבר לא ילד של אימא. זה מה שאת רוצה?
 אורנה: אני רוצה אותו חי.
 שירי: אני אדבר איתו. **(לאלדד)** תן לי את המפתחות.
 אלדד: מה תגיד לו?
 שירי: שהוא כבר הוכיח את עצמו מספיק. שמותר לו עכשיו לשחרר קצת.
 אלדד: אני לא בטוח שהוא יקשיב לך.

שירי: אני לא אחזור הביתה ואחכה לדפיקה בדלת.

אלדד מהסס. שירי לוקחת את המפתחות מידיו ויוצאת.

10. תחילת יוני 2024. ביתם של אלדד ואורנה. ערב. נשמעות דפיקות בדלת וצעקות: משטרה. לפתוח. אורנה פותחת. נכנסים יוסי ואורלי.

יוסי: איפה אלדד?
אלדד: (נכנס) הנה אני.
יוסי: אתה עצור. (לאורלי) אזקי אותו.
אורנה: למה לאזוק אותו? הוא לא יברח.
אלדד: אל תתווכחי.
אורנה: על מה המעצר? איזו עבירה?
יוסי: הפך הוראה של בית משפט.
אורלי: הפעם זה לא ייגמר כלילה אחד. (נותנת לה צו מעצר)
יוסי: ותגידו תודה שחיכינו עד אחרי גילוי המצבה.

אורלי אוזקת את אלדד. נכנסת שירי, מושיטה לו תיק.

שירי: הנה התיק שלך. (ליוסי) זה בגדים להחלפה.
אורלי: הוא יקבל בכלא.
יוסי: קדימה, תזדרז. (דוחף את אלדד)
שירי: (ליוסי) אתה לא מוכרח להיות כזה חרא.
יוסי: אני לא בטוח שאת יודעת מי כאן החרא.
שירי: אני יודעת מצוין.
יוסי: עוד מילה, ואני עוצר גם אותך.
אלדד: אני מציע לך לחשוב קצת לפני שאתה מאיים עליה.
יוסי: ואני מציע לך לחשוב קצת לפני שאתה מאיים עלי.
אורנה: (לאלדד) אל תענה לו. (מחבקת אותו) אני אחכה לך מחר בבית המשפט.
יוסי: הוא לא יגיע לשם כל כך מהר.
שירי: (מצלמת את אלדד) שמור על עצמך, אבא!
אורלי: תני לי את הטלפון!
שירי: אל תיגע בי.

אורלי מעקמת את ידה.

אלדד: עזבי אותה. עזבי אותה מיד!
שירי: תוריד את הידיים שלך, חתיכת טינופת. תוריד אותן. מחר כל הארץ תדע שעצרתם אותו.

אורלי תולשת מידה את הטלפון ומשחררת אותה.

שירי: **(בזעם)** תני לי אותו. תני לי אותו. אין לך צו. אם את לא נותנת, אני מגישה נגדך תלונה.

אורלי: אם את רוצה אותו, אז תבואי בבוקר לתחנה.

יוסי: **(לא לדד)** יאללה, קדימה. בוא.

אלדד: שירי? שירי?

שירי: **(מתעשתת)** אני בסדר.

יוסי: זוז כבר.

אלדד: את בטוחה? עני לי.

אורנה: את רוצה כוס מים?

שירי: אני בסדר גמור.

אלדד: היא לא תיגע בכך יותר. **(ליוסי ואורלי)** חבל שלא קיבלתם את העצה שלי.

יוסי: סתום ת'פה. קדימה. זוז. **(לשירי ואורנה)** מילה אחת על המעצר שלו, והוא נכנס לבידוד.

מוליך אותו החוצה. אורלי יוצאת אחריהם, הטלפון של שירי בכיסה.

אורנה: מה קרה לך? הרי ידענו שהם יבואו הלילה. את לא יכולה לשלוט בעצמך?

שירי: לא תיארתי לעצמי שהם יעשו את זה ככה.

אורנה: אל תדאגי. אבא יודע להסדר. הם לא יעזו לעשות לו שום דבר. למה את בוכה?

שירי: אני לא בוכה.

11. תחילת יוני 2024. חדר חקירות בלהב 433. יוסי ואורלי חוקרים את אלדד.

יוסי: אני מניח שאתה מכיר את הנהלים של החקירה. יש לך כמובן זכות שתיקה.

אורלי: אתה לא חייב לומר שום דבר שעשוי להפליל אותך. אבל כל מה שתאמר יכול לשמש ראיה.

יוסי: הבנת?

אלדד: כן.

יוסי: ב-18 במאי 2024 בשעה 23:05 אתה נכנסת לאתר של התובע בהאג, ודיווחת לו שמדיניות ההפצצות של חיל האוויר בעזה אפשרה להפציץ בתים של אזרחים בלתי מעורבים.

אלדד: כן.

יוסי: ושלטייסיים ניתנו אישורים לפגוע במאות בלתי מעורבים כדי להרוג בכיר חמאס אחד. נכון?

אלדד: כן.

אורלי: דיווחת גם שמספרי הבלתי מעורבים, שעלולים להיהרג בתקיפות האלה, היו ידועים למודיעין חיל האוויר, והם מופיעים בתיקי המטרות. אתה מודה?

אלדד: כן.

יוסי: ושבמקרים רבים טייסים הפציצו שטח רחב במקום מטרה מדויקת, ופגעו באזרחים רבים, משום שהמודיעין ניסה לחסוך זמן בזיהוי מדויק של המטרות. מודה?

- אלדד: כן.
אורלי: בדף השני אתה מעביר רשימה של מבני ציבור, משרדים, אוניברסיטאות, מסגדים, ומגדלי מגורים, שחיל האוויר פגע בהם כדי להרוס את התשתית האזרחית, וכך ללחוץ על החמאס. מודה?
- אלדד: כן.
יוסי: ובדף הזה אתה מפרט רשימה של עשרים ושבע תקיפות של בתי מגורים ברחבי עזה שהתבצעו לפי המדיניות הזאת. כולל מספרי ההרוגים. (מראה לו מסמך) מודה?
- אלדד: מודה.
יוסי: זה מידע סודי. אתה לא יודע שאסור להעביר אותו לגורמים לא מוסמכים?
אלדד: הוא לא סודי. החמאס יודע בדיוק מה הפצענו ומתי.
יוסי: אבל הוא לא יודע את ההנחיות לטייסים.
אלדד: מי שרואה את התוצאות, מבין מיד את ההנחיות.
אורלי: כל מה שכתבת הוא שקר. הצבא לא תוקף מטרות אזרחיות. החמאס מתמקם בבתי חולים, מסגדים, ובתי ספר, ומשתמש באוכלוסייה האזרחית כמגן אנושי. את זה לא כתבת.
- אלדד: זאת המדיניות המוצהרת. אבל בפועל יש היתרים להפציץ מטרות רבות למרות הנזק האגבי.
יוסי: ואת האחריות להיתרים האלה אתה מטיל על ראש הממשלה, שר הביטחון, הרמטכ"ל ומפקד חיל האוויר.
- אלדד: כן.
יוסי: אתה מבין איזה נזק גרמת? אני לא מדבר על הפוליטיקאים ועל הרמטכ"ל, או על מפקד חיל האוויר. אני מדבר על הסכנה לטייסים. כל טייס ייחשב בגללך לפושע מלחמה.
- אלדד: הסכנה לטייסים נובעת מכך שהם מציינים לפקודות שדגל שחור מתנוסס מעליהן.
- יוסי: אתה קורא להם לסרב?
אלדד: החוק קובע שהם חייבים לסרב.
אורלי: אתה מאשר שאת המידע שהעברת להאג, קיבלת מבנך, סרן שחר טלמון זכרוננו לברכה?
- אלדד: כן. ממנו. מה שהוא הספיק...

12. תחילת יוני 2024. משרדו של היועמ"ש. נוכחים שושני, עמירם וניסני.

- שושני: בית המשפט הטיל צו איסור פרסום על הפרשה. אבל אורנה היא אישה מתוחכמת. היא עלולה להדליף לחו"ל.
- ניסני: כדאי לעצור אותה. אולי גם את הבת שלהם. מתוך הכלא יהיה להן קשה להדליף.
- שושני: היא עורכת הדין שלו. אי אפשר לעצור אותה, אלא אם יש ראיות שהיא שותפה לעבירה.

- ניסני: לא הכל מותר לו. עשינו הסכם. לחצנו ידיים. בתוך יום הוא הפר אותו. צריך לזרוק אותו לאבו כביר, שיבלה יומיים-שלושה עם כמה ערבים שהוא חקר במרתפים שלו...
- עמירם: עד כאן, ניסני!
- ניסני: אתה יודע איזו אנרכיה תשתרר כאן אם כל אחד ידליף להאג?
- עמירם: אני שינתי תחתיו שלושים שנה. אני לא מכיר אדם אמיץ כמוהו. שום איום לא ירתיע אותו.
- ניסני: עם כל הכבוד לו, הוא לא יכול לבצע עבירות כאלה.
- שושני: אנחנו מדברים עכשיו על אורנה. היא הייתה בכירה בפרקליטות. השופטים מכירים אותה. אף אחד לא יאשר את המעצר שלה.
- עמירם: אחרי מה שקרה לבן שלהם, היא לא תעשה חשבון. אני לא אתפלא אם היא כבר העבירה למישהו מסמך במעטפה, והורתה לו לפרסם אותו, אם היא תיעצר.
- ניסני: לכן צריך להרתיע אותה. לפחות נפתח נגדה בחקירה.
- עמירם: **(לשושני)** בשום פנים ואופן.
- ניסני: השר שלי לוחץ עלי. הוא מתכוון לפנות ללשכת עורכי הדין כדי לשלול ממנה את הרישיון.
- שושני: הוא יצא מדעתו? כל העולם ידבר על זה.
- עמירם: הדרך היחידה לסיים את הפרשה הזאת, היא להגיע להבנות עם אלדד. אם נצליח, אז היא תשתף פעולה.
- שושני: לאילו הבנות אפשר להגיע איתו?
- עמירם: החקירה שלו רק החלה. אפשר להסביר לחוקרים שאין תשתית פלילית נגדו. ובסופו של דבר לסגור את התיק, ולסכם איתו על ועדת בדיקה חסויה.
- שושני: במילים אחרות, למסמס את החקירה?
- ניסני: בשום פנים ואופן.
- שושני: אני גם לא בטוח שראש הממשלה יסכים לוועדה.
- ניסני: אין מה למהר. קודם כל נבקש מעצר עד תום ההליכים. אחרי כמה שבועות הוא יישבר.
- עמירם: אלדד היה ראש שירות נערץ. הוא פקד על מאות מבצעים. הוא היה מוכן להיכנס למקומות שאף אחד אחר לא העז להיכנס אליהם. המעצר שלו יקומם יותר מדי אנשים. כל מי ששירת לצידו יילחם בשבילו...
- ניסני: אז מה?
- עמירם: אז השירות ייפגע.
- שושני: אני חייב לפעול במסגרת החוק, עמירם. הדרך החוקית היחידה לסגור את הפרשה הזאת בלי נזק אגבי, היא להציע לו עסקת טיעון.
- ניסני: למה עסקת טיעון? כי אשתו חברה שלך? כי הוא חבר של המפכ"ל? הוא כבר הודה. יש לנו ראיות. השר שלי התקשר אלי היום פעמיים. הוא לא מבין למה לאיש הזה יש פריווילגיות.
- שושני: כי הפרשה הזאת עלולה לעלות לנו ביוקר.
- עמירם: תן לי לדבר איתו, עמנואל. אנחנו חברים טובים. עשינו דרך ארוכה יחד. אני מאמין שאצליח לרכך אותו.
- שושני: דווקא בגלל שאתה חבר שלו, לא כדאי שתהיה מעורב.
- עמירם: אם אני אכשל, אתה תמשיך בדרך שלך.

- ניסני: אי אפשר לטפל בו בכפפות של משי. צריך ללחוץ עליו בנקודה רגישה.
 עמירם: איזה נקודה רגישה?
 ניסני: הוא היה הרבה שנים בשירות. לא יכול להיות שהוא לא מסתיר גווייה באיזה ארון.
 עמירם: אני לא יודע על שום גווייה כזאת.
 ניסני: אז נחפש.
 עמירם: אתה יודע מה יקרה לך אם אני אספר למפכ"ל מה שאמרת?
 ניסני: אל תדאג לי כל כך.
 שושני: **(לניסני)** אני לא מוכן לשמוע ממך הצעות כאלה. אנחנו לא ארגון פשע. יש לנו ממשלה שאנחנו צריכים להגן עליה מפני האג. אני מקווה שזה בכלל אפשרי. **(לעמירם)** ואנחנו נעשה את זה בדרך הכי חוקית והכי שקופה.
 עמירם: לא הצעתי לך לעבור על החוק.
 שושני: הצעת לי למסמס אותו.
 עמירם: הצעתי לך לנהוג בתבונה. ברגישות. הוא אב שפול...
 ניסני: לכן הוא מנסה לנקום בנו.
 עמירם: הוא לא נוקם. הוא מאשים. יום אחד אנחנו נצטרך להתמודד עם ההאשמות שלו.
 שושני: אנחנו מדינה, ואנחנו נתמודד כמו מדינה. אחרת זה לא יעבור בג"ץ. אם אין לכם הצעה טובה יותר, אז נציע לו עסקת טיעון. אם הוא ידחה אותה, אני אגיש כתב אישום ואדרוש משפט בדלתיים סגורות. אני רוצה לראות את השופט שיסרב.

13. תחילת יוני 2024. המשך החקירה של אלדד בלהב 433.

- אורלי: ברשימת התקיפות שהעברת להאג ישנה תקיפה ברפיח ב-7 בינואר ב-10:20.
 גם עליה שמעת מן הבן שלך?
 אלדד: כן.
 אורלי: באותו יום הוא הלך לקב"ן. הוא לא השתתף בתקיפה הזאת.
 יוסי: אז איך הוא דיווח לך עליה אם הוא לא השתתף בה?
 אלדד: הוא השתתף בתדריך בבוקר, וקרא את הדו"ח בערב.
 יוסי: לצערי, אנחנו לא יכולים לחקור אותו. אבל אתה יכול לענות במקומו. הוצאנו מהטלפון שלך שמות של טייסים שהגיעו אליכם לשבעה. אולי אחד מהם דיווח לך על התקיפה הזאת? אולי אתה מפיל את זה על שחר כדי להגן עליו?
 אורלי: אני מציעה לך לשתף פעולה. אם לא תאמר לנו מי הוא, אז אנחנו נלך על 113-ב. ריגול חמור. מאסר עולם.
 אלדד: אם אתם מתחילים עכשיו לאיים עלי, אני מפסיק לשתף פעולה.
 אורלי: אני לא בטוחה שכדאי לך.
 יוסי: תראה, אלדד. אנחנו לא נקרע טייסת שלמה באמצע מלחמה. תן לנו שם אחד או שניים. זה יספיק בשביל להרתיע. אף אחד לא ידע שאתה נתת אותם.
 אלדד: אני לא רוצה להרתיע.

נכנסים אורנה וניסני.

ניסני: מה נשמע, אלדד? איך אתם מתקדמים?
 אלדד: מהר מאד. יכולנו לסיים מזמן.
 אורנה: היי אלדד.
 ניסני: אז אולי תוכלו לחזור הערב הביתה יחד.
 אלדד: כבר ארזתי.
 ניסני: כפי שאתה יודע, לעציר ביטחוני לא מגיעה פגישה עם עורך דין בשלב הזה.
 אבל אתה בכל זאת לא עציר ביטחוני רגיל. יש לכם חצי שעה. אני מקווה שזה יספיק לכם.

ניסני, יוסי ואורלי יוצאים. אלדד ואורנה מתחבקים.

אלדד: איך את? איך שירי?
 אורנה: בסדר. שתינו. איך אתה?
 אלדד: גם כן בסדר. הם מצלמים אותנו.
 אורנה: אני יודעת.
 אלדד: הם בטח ביקשו ממך להעביר לי הצעה?
 אורנה: היועמ"ש ביקש.
 אלדד: מה ההצעה?
 אורנה: אתה מוכן שהם ישמעו את התשובה שלך?
 אלדד: אני רוצה שהם ישמעו אותה.
 אורנה: הוא מוכן לעסקת טיעון. אתה תודה, תורשע, תקבל שנתיים מאסר על תנאי, ותשתחרר. אבל בתנאי שהפעם תנתק לגמרי את הקשר עם האג.
 אלדד: וכך לא יהיה משפט.
 אורנה: אתה רוצה משפט?
 אלדד: זאת הזדמנות לדבר על מה שקורה בעזה.
 אורנה: הם לעולם לא יסכימו לזה.
 אלדד: לכן אני לא יכול לקבל את ההצעה שלהם.
 אורנה: זאת הצעה טובה, אלדד. תחשוב עוד רגע. כשאתה מתחיל משפט, אתה אף פעם לא יודע איך הוא ייגמר.
 אלדד: הרבה יותר חשוב לי איך המלחמה תיגמר.
 אורנה: אתה לא אשם בהפצצות האלה. גם שחר לא היה אשם. כבר עשיתם מספיק כדי שהם יחשבו עליהן שוב.
 אלדד: הם יחשבו ברגע שהתובע בהאג יתערב.
 אורנה: כבר העברת לו מספיק חומר.
 אלדד: יש עוד הרבה.
 אורנה: אתה גורר אחרריך גם את שירי ואותי.
 אלדד: אני יודע.
 אורנה: ובכל זאת אתה מוכן להסתבך ככה? הם הטילו צו איסור פרסום על הפרשה.
 הם יעמידו אותך לדין בדלתיים סגורות. הם יכלאו אותך באגף האיקסים. אף אחד אפילו לא ידע שנעלמת.
 אלדד: אני בטוח שאת לא תתני להם להעלים אותי.
 אורנה: אני לא יכולה לעשות הכל.

- אלדד: אין לנו ברירה, אורנה.
 אורנה: אל תהיה גיבור כל כך גדול.
 אלדד: אם אנחנו נפחד, אז למי יהיה אומץ?
 אורנה: אני בטוחה שראש הממשלה והרמטכ"ל מבינים עכשיו שהם צריכים להיזהר.
 אלדד: למה את בטוחה? ההפצצות נפסקו?
 אורנה: אני מעריכה שהם הגבילו אותן, כי הבהרת להם שהם עלולים לעמוד לדין. אם תקבל את העסקה שהם מציעים לך, תוכל להפעיל עליהם לחץ מתוך המערכת.
 אלדד: זה לא רק הם. כולם סביבנו שותקים. רובם לא רוצים בכלל לדעת.
 אורנה: לו היה לך סיכוי לפרוץ את השתיקה הזאת, הייתי הולכת איתך. אבל אני רואה מול מי אתה נלחם. אני לא מוכנה שתקריב את עצמך כמו שחר.
 אלדד: שחר היה לבד. אנחנו שניים.
 אורנה: אני כבר לא יודעת.
 אלדד: מה את לא יודעת?
 אורנה: אם אנחנו שניים.
 אלדד: יצאת מדעתך?
 אורנה: אתה מחליט לבד ועושה לבד. אם היית מקשיב לי, לא היינו כאן עכשיו.
 אלדד: אני מקשיב לך כל הזמן. אני מוכן לקבל כל מה שתציעי כדי להפסיק את ההפצצות האלה.
 אורנה: ההפצצות האלה לא מעניינות אותי עכשיו. אני רוצה שתחזור הביתה.
 אלדד: אני אחזור הביתה. גם אם זה ייקח שבועיים שלושה.
 אורנה: אם תמשיך ככה, אתה לא תחזור.

14. תחילת יוני 2024. אורנה אצל היועמ"ש.

- שושני: אז הוא לא מוכן לעסקת טיעון?
 אורנה: שמעת את ההקלטה.
 שושני: איזו הקלטה?
 אורנה: אל תיתמם, עמנואל. הוא רוצה משפט.
 שושני: זה מה שהוא אמר? אם הוא יתעקש על משפט אני אגיש נגדו כתב אישום כזה שהוא יבלה את כל חייו בכלא.
 אורנה: זה איום סרק. שנינו יודעים.
 שושני: אני לא בטוח שאת יודעת את היקף העבירות שלו.
 אורנה: אני יודעת.
 שושני: כי את שותפה?
 אורנה: אתה מאיים גם עלי?! אם הפרשה הזאת לא תתנהל על פי החוק, אני אעקוף את צו איסור הפרסום.
 שושני: עכשיו את מאיימת עלי?
 אורנה: כל מי שחי כאן צריך לדעת שאלדד נעצר, ובעיקר למה.
 שושני: (בכעס) אם תעקפי את הצו, את תשבי הרבה שנים בכלא.
 אורנה: אתה בטוח שתצליח להרשיע אותי?

- שושני: די, אורנה. בואי נעצור כאן. אנחנו מכירים מספיק זמן כדי לדעת ששום דבר טוב לא יצא מהדיון הזה.
- אורנה: אני שומעת.
- שושני: כשאלדד מאשים את הממשלה והצבא שההפצצות שלנו בלתי חוקיות, הוא בעצם מאשים אותי שאני מאשר אותן.
- אורנה: הוא צודק.
- שושני: כל המערכת המשפטית מגבה אותי. גם בג"ץ.
- אורנה: זה מעיד מה קרה למערכת.
- שושני: אולי זה דווקא מעיד שאנחנו פועלים על פי החוק הבינלאומי, ושהחמאס הוא זה שפועל בתוך שכונות מגורים, ומשתמש באזרחים כמגן אנושי?
- אורנה: וזה מצדיק בעיניך הרג כזה?
- שושני: זה אומר שאנחנו עושים כמיטב יכולתנו למנוע אותו, ולכן ההאשמות של אלדד מופרכות.
- אורנה: הוא חושב שהפרשנות שלך להיתרים בחוק הבינלאומי רחבה מדי.
- שושני: ואני חושב שהוא טועה. אף על פי כן אני מוכן ללכת לקראתו ולהציע עסקה טובה יותר בשבילו.
- אורנה: איזו עסקה?
- שושני: עסקה כזאת לא מציעים לכל אחד.
- אורנה: אני שומעת.
- שושני: הפרקליטות כמובן התנגדה. גם שר המשפטים...
- אורנה: מה העסקה?
- שושני: למרות זאת הצלחתי לשכנע את ראש הממשלה להסכים לה. אני מקווה שעכשיו את תצליחי לשכנע אותו.
- אורנה: (בזעם) לשכנע אותו במה?
- שושני: אולי תירגעי רגע?

#####

15. פלאשבק. אפריל 2024. דירתם של אלדד ואורנה. לילה. נוכחים שחר, אלדד, אורנה ושירי. השיחה בעיצומה. שחר מתוח מאד.

- שחר: (לאלדד) חיכיתי שעתיים מחוץ למשרד שלו. הוא קיבל אותי לכמה דקות, רק בגלל שאתה התעקשת.
- אלדד: מה הוא אמר לך?
- שחר: שהוא מפקד על חיל גדול, והוא לא מאשר כל תקיפה של כל טייסת. אמרתי לו שהוא מאשר את המדיניות. אז הוא אמר: נכון. והמדיניות שלי היא לא לתקוף מטרות, אם הנזק האגבי מופרז ביחס לתועלת.
- אורנה: זה בדיוק מה שהרמטכ"ל אמר.
- אלדד: אז איך הוא מסביר את זה שהנזק האגבי במלחמה הזאת הרבה יותר גדול מאשר במלחמות קודמות?
- שחר: שאלתי אותו ו... (מהסס)
- אורנה: והוא התחמק.

- שחר: לא. הוא אמר שרוב המטרות נקבעות עכשיו על ידי בינה מלאכותית. שדרגת הדיוק שלה היא 85%. לפי התוצאות בשטח היא הרבה יותר נמוכה...
 שירי: בינה מלאכותית?!
- אלדד: ואין עליה פיקוח אנושי?
- שחר: יש. אבל כשיש אלפי מטרות, הפיקוח הזה לא יעיל.
- שירי: הם לא יודעים שהם הורגים אנשי חמאס עם המשפחות שלהם? עם השכנים שלהם?
- שחר: ודאי שהם יודעים. אבל מישוהו נתן לתוכנה הזאת רשות להרוג אותם. כשחזרתי לטייסת צילמתי מסך מחשב, שהיה עליו דו"ח של מספרי האזרחים ההרוגים. (מראה בטלפון שלו) כאן תשעים וחמישה. כאן מאה וארבעים. כאן מאה ועשרה. וזה רק ביום אחד. מפקד חיל האוויר יודע. הרמטכ"ל יודע. (לאלדד) אני שולח לך את זה. עכשיו גם אתה יודע.
- אלדד: אני אנסה שוב לדבר עם הרמטכ"ל.
- אורנה: הרמטכ"ל מכסה את התחת שלו עם אישורים של הפצ"ר. הפצ"ר לא מתבייש להודות בזה.
- שחר: בשביל זה אני מדבר איתך. אני מבקש שתפני לבג"ץ.
- אורנה: לבג"ץ?
- שחר: אל מי עוד אני יכול לפנות?
- שירי: זה רעיון מצוין, שחר.
- אורנה: בג"ץ לא מנהל מלחמות.
- שחר: אבל אולי הוא יכול לשאול את חיל האוויר כמה ילדים מותר לו להרוג בשביל לחסל איש חמאס.
- אלדד: אתה טייס, שחר. אם אימא תפנה לבג"ץ, חיל האוויר יתנקם בך.
- שחר: היא תפנה בשם עצמה.
- אלדד: חיל האוויר יבין מיד שאתה יזמת את זה.
- אורנה: אני מוכנה לפנות לבג"ץ, ברגע שתפרוש מהצבא.
- שירי: תפרוש ותיסע מכאן. אוסטרליה, דרום אמריקה, הודו, לא יודעת. ולוותר?
- שחר: אני יכול לבקש ממפקד החיל להעביר אותך למִטָּה. שם אולי תוכל בכל זאת להשפיע על המדיניות שלו.
- שחר: ועד שמישהו שם יקשיב לי, החברים שלי ימשיכו לעשות את החלק שלי בחרא הזה?
- אלדד: אתה צריך לנסות להשפיע שם גם בשבילם. הם יודו לך על זה.
- שחר: אז זאת התשובה שלכם? הבנתי. בסדר גמור. אם את לא מגישה בג"ץ, אני אגיש בעצמי.
- אורנה: בוא נחשוב רגע, שחר. אני לא בטוחה שזאת הדרך הנכונה. בג"ץ השתנה בשנים האחרונות. גם אם הוא יסכים לדון בפנייה שלך, הוא לא יתערב בענייני מלחמה...
- אלדד: תצטרך להציג שם ראיות. פקודות מבצע. דוחות מודיעין. הצבא לא ייתן לך.
- שחר: אני לא יכול להמשיך לטוס ככה.
- שירי: אז תפסיק.
- שחר: אני גם לא יכול להפסיק. יש לי שם חברים. יש לי מפקדים...
- שירי: אז עד מתי תמשיך? עד שלא תוכל לתפקד?

שחר: אני מתפקד מצוין.
 אלדד: אתה לא עולה ככה למטוס, שחר.
 שחר: אני אחליט מתי אני עולה.
 אלדד: **(בכעס)** אם אתה לא עוזב את הטייסת, אני אבקש ממפקד החיל לקרקע אותך.
 שחר: אם תעשה את זה, אתה לא תראה אותי יותר. **(פונה לצאת)**
 שירי: חכה רגע.
 שחר: חשבתי שתבינו מה קורה שם. שתראו מה קורה לי. אתם מדברים ומדברים ולא עושים יותר מאלה ששוקים... **(יוצא)**
 שירי: בשבוע שעבר הוא נפגש עם החברה שלי באיזה בר. הוא כמעט לא דיבר. היא שאלה אותו למה הוא שותק. הוא אמר שאם הוא יפתח את הפה, היא תקום ותלך. היא אמרה לו שהיא דווקא רוצה לשמוע. הוא לא ענה. אחר כך היא הזמינה אותו לישון אצלה. הוא אמר לה שהוא צריך לחזור לבסיס.
 אלדד: אני אדבר עם הפסיכיאטר הראשי של הצבא.
 אורנה: אתה מכיר אותו?
 אלדד: אני אגיע אליו.
 אורנה: ומה תגיד לו?
 אלדד: ששחר במצוקה, והוא לא יכול להמשיך לטוס.
 אורנה: שחר כבר היה אצל הקב"ן שלהם.
 אלדד: הוא צריך להיבדק על ידי מישהו שלא כפוף למפקד הטייסת.
 שירי: אני לא מבינה מה אתם עושים. שחר ביקש מכם לעזור לו לפנות לבג"ץ, ואתם שולחים אותו לפסיכיאטר?
 אלדד: זה הדבר הכי דחוף עכשיו.

16. פלאשבק. סוף מאי 2024. דירתם של אלדד ואורנה. אורנה נכנסת אל הדירה.

מתיישבת על הספה. אלדד ושירי נכנסים מן הפרוזדור ומתקרבים אליה.

אלדד: את סוגרת את המשרד?
 אורנה: כן.
 אלדד: יש לך שלושים עובדים.
 אורנה: הם מוכנים לקנות אותו ממני.
 אלדד: ותפסיקי לעבוד?
 אורנה: אני לא יכולה יותר. אני לא חושבת שעוד אוכל. **(לשירי)** ואת לא יוצאת למילואים בשבוע הבא. מספיק מה שקרה לשחר. אני לא מוכנה אפילו שתישרטי.
 שירי: כבר הודעתי להם שאני לא מגיעה.
 אלדד: **(לאורנה)** למה לא סיפרת לי? למה לא התייעצת איתי?
 אורנה: ידעתי מה תגיד.
 אלדד: העבודה תקל עלייך.
 אורנה: אין לי יותר כוח, אלדד.
 אלדד: את אישה חזקה, אורנה. את לא יכולה לוותר ככה. גם שירי ואני צריכים אותך חזקה.

שירי מתיישבת ליד אורנה ומחבקת אותה.

- שירי: אני אגור איתכם, אימא. הודעתי לחברות שלי שאני עוזבת את הדירה. גם הודעתי לאוניברסיטה שאני מפסיקה את הלימודים. ממילא הפסדתי שלוש בחינות.
- אלדד: מה קורה כאן, לעזאזל? גם את כבר לא מתייעצת איתי?
- שירי: זה עניין שלי עם עצמי.
- אלדד: היית במילואים. האח שלך נפל. את יכולה לעשות בחינות מועד ב'.
- שירי: אני לא מסוגלת ללמוד עכשיו. אני כל הזמן חושבת על מה ששחר... על מה?
- אורנה: אבא ואני רוצים להמשיך את מה שהוא התחיל...
- שירי: רק רגע, שירי. אל תפילי את זה עלי. אני לא ביקשתי שתפסיקי את הלימודים.
- אורנה: מה בכל זאת אבא ביקש?
- שירי: עברנו יחד על צילום המסך ששחר השאיר לנו.
- אלדד: אני מטפל בצילום הזה בעצמי.
- אורנה: ומה גיליתם בו?
- שירי: גילינו ש...
- אלדד: ששחר צדק. מפקד חיל האוויר והרמטכ"ל ידעו על הנזק האגבי של ההפצצות, ולמרות זאת הם אישרו אותן. אין לי ספק שגם ראש הממשלה ושר הביטחון ידעו.
- אורנה: ואתה רוצה להעביר את הצילום הזה להאג?
- אלדד: כן.
- אורנה: אני לא בטוחה שזה נכון.
- שירי: זה הדבר הכי נכון.
- אורנה: **(לאלדד)** עד עכשיו העברת עדויות שמיעה, שאין עליהן סיווג ביטחוני. אפשר אולי לצאת מזה בשלום. אבל כשאתה מעביר צילום מסך שכתוב עליו סודי ביותר, יאשימו אותך בבגידה. אתה תשב שנים בכלא.
- אלדד: אני יודע.
- שירי: שחר רצה שנעשה משהו עם הצילום הזה.
- אלדד: לכן הוא העביר לי אותו.
- שירי: ואנחנו נעשה מה שהוא רצה.
- אורנה: הוא אף פעם לא דיבר על האג. הוא דיבר על בג"ץ...
- אלדד: לו העברנו את זה להאג בזמן, היינו מצילים אותו. במקום זה שלחנו אותו לפסיכיאטר.
- אורנה: זה היה רעיון שלך.
- אלדד: לכן אני חייב לו.
- שירי: ולכן אני אבקש עוד עדויות כאלה מהחברים שלו.
- אורנה: אני לא אהיה חלק מזה.
- אלדד: אין לנו ברירה, אורנה.
- אורנה: לי יש. אני בורחת. הכי רחוק שאפשר. אני לא רוצה יותר לשמוע על מה שקורה כאן. לא רוצה לחשוב על זה. אולי שם אני אצליח לחיות. **(לשירי)** את באה איתי. גם אתה.

- אלדד: **(בכעס)** את לא נוסעת לשום מקום.
 שירי: ואני לא באה איתך.
 אורנה: גם אם ראש הממשלה ושר הביטחון יעמדו לדין, זה לא ינקה את הידיים שלנו.
 אנחנו שלחנו את שחר לחיל האוויר. סיפרנו לו שהוא יעשה שם את הדברים
 הכי חשובים. הבטחנו לו שהוא יוכל לחיות שם בשלום עם עצמו. כשפרצה
 המלחמה, הוא הבין שרימינו אותו.
 אלדד: את צודקת. שלחנו אותו. הבטחנו לו. רימינו אותו. כשהפסיכיאטר אמר לנו
 שהוא יכול לטוס, הסכמנו איתו, למרות שידענו שהוא טועה. אז מה אנחנו
 עושים עם זה עכשיו? גם אם נברח, זה ירדוף אותנו לכל מקום.
 שירי: אנחנו לא נשאיר את שחר לבד, אימא.
 אלדד: **(לאורנה)** אם אני לא שולח את זה, אני סותם לו את הפה.

מוציא את הטלפון שלו, וכותב הודעה.

- אורנה: אני מזהירה אותך, אלדד. אתה מסבך את כולנו.
 אלדד: אין לנו ברירה. אנחנו חייבים לו את זה. **(שולח)**

17. תחילת יוני 2024. חדר חקירות בלהב 433. יום. יוסי ואורלי חוקרים את אלדד.

- אורלי: **(בכעס)** אתה ידעת שהשימוש באינטליגנציה מלאכותית לקביעת מטרות הוא
 סודי. ובכל זאת העברת את המידע הזה להאג?
 אלדד: המידע הזה לא סודי. ראשי המודיעין דיברו עליו בפומבי.
 אורלי: ולא חשבת שישתמשו בו בתעמולה נגדנו?
 אלדד: העברתי את זה כדי שכל אזרח ישראלי ידע איך נעשה בשמו הרג כזה.
 יוסי: **(בכעס גדול יותר)** מי אתה שתחליט מה כל אזרח ישראלי צריך לדעת?
 אורלי: אתה אחראי למה שקרה במלחמה הזאת, בדיוק כמו ראש השב"כ הנוכחי.
 יוסי: הייתי חמישה חודשים במילואים בעזה. נכנסנו לבתים בלי לדעת שמתחת
 לרצפה יש מנהרה. עשרות חיילים נהרגו בגלל שאתם לא אספתם מודיעין
 מדויק.
 אורלי: אחי נהרג בשדרות ביום הראשון. מאז אני והילדים שלי גרים במלון. הילדים
 עוד מעט משתגעים.
 יוסי: ואתה עוד מוסיף חטא על פשע ומעביר חומרים להאג?
 אורלי: אתה יודע שזאת בגידה.
 יוסי: במשך השנים במשטרה נפגשתי מדי פעם עם אנשי שב"כ. שמעתי אותם
 מדברים עליך. קנאתי בהם שהם עובדים בשביל אדם כמוך, שהם יכולים
 ללכת אחריו בעיניים עצומות. אני לא מבין איך התדרדרת ככה...
 אורלי: למה אתה לא מנסה לענות לנו? אתה חושב שאנחנו לא מסוגלים להבין?
 יוסי: אם תסביר לנו את ההיגיון שלך, אז אולי נצליח לרכך את כתב האישום.
 אורלי: ולא תואשם בבגידה.
 אלדד: אני אשמח מאד אם תאשימו אותי בבגידה.
 יוסי: מה קרה לך? השתגעתי?
 אורלי: אתה לא יודע מה העונש על בגידה?

אלדד: ומהו העונש על שתיקה?

18. דירתם של אלדד ואורנה. תחילת יוני 2024. שירי לבדה. היא מתקשרת אל החוקר בהאג.

שירי:

Hello, this is Shiri Talmon. I'm the daughter of Eldad Talmon from Israel... Your number was on my phone... I wanted to tell you that my father was arrested again... We are not allowed to meet him... I think you could help us if you sent out a press release about the materials that he gave you... Yes. As soon as you can... Thank you...

19. תחילת יוני 2024. חדר חקירות בלהב 433. יום. המשך החקירה של אלדד.

אורלי: אתה מאשים אותנו שאנחנו שותקים?! על מה? על מה מגיע לנו עונש?
 יוסי: דווקא בגלל שאני מכבד אותך, אני מציע לך לא להתחכם איתנו.
 אורלי: למרות מי שאתה.
 יוסי: אתה בטח חושב שאם נאשים אותך בבגידה, אז השופטים יזרקו אותנו מכל המדרגות.
 אורלי: מהר מאוד תגלה איזה ראיות חזקות יש לנו.
 יוסי: כמו למשל הַעֲבָרָה של מסמכים סודיים ביותר לגורם לא מוסמך.
 אורלי: בידיעה שהם סודיים ביותר.
 יוסי: ובידיעה שהם עלולים להגיע לידי האויב.
 אורלי: הַעֲבָרָת מסמכים כאלה?
 אלדד: לא.
 יוסי: אתה בטוח?
 אלדד: כן.
 אורלי: לא העברת שום מסמך סודי ביותר?
 אלדד: לא.
 יוסי: גם לא את זה? (מראה לו את צילום המסך ששחרר העביר לו) העברת להאג את המסמך הזה או לא העברת אותו?
 אלדד: העברתי.
 אורלי: ולא ראית שהמסמך הזה סודי ביותר? זה כתוב כאן למעלה. אתה יודע שהעונש על זה הוא מאסר עולם.
 אלדד: הסיווג של צילום המסך הזה הוא פורמלי. החמאס יודע יותר טוב מאיתנו את מספרי ההרוגים בהפצצות שלנו.
 יוסי: אבל הוא לא יודע שאנחנו יודעים את זה.
 אלדד: זה כתוב בכל העיתונים החשובים בעולם.
 יוסי: מה שכתוב בעיתונים זה שמועות.

אורלי: אתה המקור הכי טוב שיכול להיות להם.
 יוסי: אתה מבין שהסתבכת.
 אלדד: או שהפעלתי שיקול דעת הגיוני.
 אורלי: נראה מה השופט יגיד על המסמך הזה.
 אלדד: אני מקווה שהוא יתייחס גם למה שכתוב בו.

נכנס עמירם. פונה ליוסי ואורלי.

עמירם: תשאירו אותנו לבד.
 יוסי: אם תצטרך עזרה, אז...
 עמירם: תודה רבה. תגיד לבקרה לכבות את המצלמה.
 יוסי: צריך לרשום את זה בפרוטוקול.
 עמירם: תרשום מה שאתה רוצה.
 יוסי: (לבקר הבלתי נראה) תכבה את המצלמה.
 עמירם: תודה רבה.

יוסי ואורלי יוצאים. שתיקה. עמירם מתקרב אל אלדד. הם מתחבקים.

עמירם: יש לך ד"ש מאורנה ושירי.
 אלדד: אני מקווה שהן מחזיקות מעמד.
 עמירם: בגבורה.
 אלדד: כדאי שתשגיח עליהן. ניסני עלול לעשות שטויות.
 עמירם: אני בקשר איתן כל הזמן.
 אלדד: תודה.
 עמירם: אנחנו מוכרחים לעשות סוף לפרשה הזאת, אלדד.
 אלדד: הגיע הזמן.
 עמירם: זאת מדינה קטנה. כבר מתרוצצות שמועות. הן מחשידות את כולנו. הן צובעות את השירות בצבע פוליטי. יש שרים שכבר מטילים ספק בנאמנות שלנו.
 אלדד: אני לא עושה את זה משיקולים פוליטיים.
 עמירם: אני יודע. אני לא מתווכח איתך. להפך. אני מכבד אותך. אבל צריך למזער את הנזק.
 אלדד: אני מתאר לעצמי שיש לך הצעה.
 עמירם: שמעתי שדחית את עסקת הטיעון שהציע שושני. אתה כנראה צודק. אני גם לא בטוח שצריך לסיים את הפרשה בדרך משפטית.
 אלדד: עכשיו כבר אין ברירה. אני חשוד בעבירה חמורה. בית המשפט אישר את המעצר שלי עד תום ההליכים.
 עמירם: החקירה עדיין נמשכת. אפשר לסיים אותה בדרך שנוחה לנו, ולשחרר אותך.
 אלדד: אני דווקא רוצה לעמוד לדין.
 עמירם: אני יודע. כאן אני נכנס לתמונה. אני מתנגד להפצצות המסיביות בעזה בדיוק כמורך. אני מוכן לשתף איתך פעולה.
 אלדד: איך?

- עמירם: השירות לא אמור לעסוק בזה. אבל אני מוכן למתוח את החבל. נקים צוות שיבדוק את ההשלכות של ההפצצות על הביטחון הלאומי. אתה תעמוד בראשו.
- אלדד: הצעתי לך את זה לפני חודשיים.
- עמירם: קח בחשבון שיהיו עליך כמה מגבלות.
- אלדד: איזה?
- עמירם: כשתסיים את התחקיר, תוכל להשתמש בו רק בתוך מערכת הביטחון. אתה לא מדבר עליו עם גורמים לא מוסמכים. אתה לא מעביר אותו לשום עיתונאי בארץ ובחו"ל. ודאי לא להאג.
- אלדד: הבנתי.
- עמירם: בהמשך אני אסדר לך פגישות עם ראש הממשלה, עם הרמטכ"ל, עם מפקד חיל האוויר. הם אלה שקובעים. תוכל לדון איתם בהפצצות האלה על סמך התחקיר שלך. לא על סמך העדויות של שחר.
- אלדד: שושני כבר אישר את ההצעה הזאת?
- עמירם: אם תסכים לה, הוא יאשר.
- אלדד: זאת אומרת שהוא לא יודע עליה בכלל.
- עמירם: כשיגיע הרגע הוא ידע. אתה רוצה לחשוב על זה? אתה רוצה להתייעץ עם אורנה?
- אלדד: אני מאד מעריך את ההצעה הזאת, אבל...
- עמירם: זאת ההצעה הכי טובה שתקבל, אלדד.
- אלדד: אתה בעצם מציע לסגור את זה בתוך המערכת. אבל אני כבר לא מאמין למערכת הזאת. היא לא צריכה את התחקיר שלי. היא יודעת מזמן מה ההפצצות האלה עושות. בלי לחץ ציבורי היא לא תפסיק אותן.
- עמירם: אני בטוח שתצליח לשכנע את הרמטכ"ל ומפקד חיל האוויר להפסיק אותן.
- אלדד: יש לי עוד מטרה, לא פחות חשובה.
- עמירם: מהי?
- אלדד: כל מי שחי כאן צריך לדעת מה עושים שם בשמנו. אנחנו חייבים לשאול את עצמנו אם אנחנו מוכנים לחיות עם זה. זאת בדיוק השאלה שעינתה כל כך את שחר. אני מוכן לעמוד בראש הצוות שיחקור את תוצאות ההפצצות האלה, בתנאי שהתחקיר יתפרסם.
- עמירם: אנחנו השב"כ. לא משרד החינוך.
- אלדד: זאת התשובה שלך?
- עמירם: אתה החבר הכי טוב שלי, אלדד. אתה יודע שאני אעשה בשבילך כל מה שאני יכול. בדיוק כמו שאתה עשית תמיד בשבילי. אני מושיט לך יד, ואתה דוחה אותה. למה? על מה לעזאזל אתה מעניש את עצמך? אתה לא אשם במה שקרה לשחר.
- אלדד: הלוואי שהייתי בטוח כמותך. אני מעריך מאד את ההצעה שלך, אבל ברגע שאני חושב עליה, אני מתמלא בושה על זה שאני שוקל להצטרף להשתקה.
- עמירם: אתה מכיר אותי יותר טוב מאשתי. אתה יודע שאתה יכול לסמוך עלי. גם אם תשתוק, הקול שלך יישמע... **(אלדד שותק)** שמור על עצמך. אני כבר לא בטוח שאני יכול לשמור עליך. **(מחבק אותו)**

20. דירתם של אלדד ואורנה. יום. שירי יושבת מול המחשב הנייד ומדברת בטלפון.

שירי: אני לא מקליטה, אני נשבעת לך... אני עושה את זה בשביל שחר. אתה היית החבר הכי טוב שלו בטייסת. אני רוצה לדעת על מה דיברתם בשבועות האחרונים. אני מוכרחה להבין מה קרה לו... אני איפגש איתך איפה שתגיד...

לפתע נפתחת הדלת. אל הבית מתפרצים יוסי ואורלי באקדחים שלופים. יוסי מחזיר את מפתח הדלת לכיסו.

יוסי: ידיים למעלה. ידיים למעלה. אל תגעי במחשב. אני מזהיר אותך... (נוטל את המחשב)
אורלי: תני גם את הטלפון.
שירי: אני באמצע שיחה.
יוסי: השיחה הסתיימה.

אורלי חוטפת את הטלפון מידיה של שירי וטומנת אותו בכיסה.

אורלי: את עצורה. תני את הידיים.
שירי: מאיפה יש לכם מפתח?
אורלי: זה לא עניינך.
שירי: עזבי אותי!!!

שירי מצליחה להשתחרר מידיה של אורלי, אבל יוסי מתערב וסוטר על פניה.

יוסי: עכשיו את גם מתנגדת למעצר?
שירי: (סוטר לו) אני לא מפחדת ממך. אני לא פושעת. הייתי שלושה חודשים בעזה. בסמטאות. במנהרות. חיילים מתו בידיים שלי. חבשתי פצועים תחת אש. עשיתי החייאות. הצלתי אותם. עכשיו אני נלחמת בשביל אחי...

אבל יוסי מצליח להתגבר על שירי. אורלי אוזקת אותה.

אורלי: (בטלפון שלה) זאת אורלי. היא התנגדה, אבל עצרנו אותה. היא קצת היסטרית. תדאגו שיהיה שם רופא.

21. חדר חקירות בלהב 433. אלדד, שושני, ניסני ואורנה.

שושני: אתה לא מתאר לעצמך כמה ראש הממשלה כועס. הוא חושב שיצאת מדעתך. אחרי כל כך הרבה שנים במערכת אתה תוקע לנו סכין בגב? אם הוא יעמוד למשפט בהאג, ייגרם לנו נזק נורא.
אלדד: משפט כזה יכול דווקא לסייע לנו לעשות חשבון נפש, עמנואל.
ניסני: הוא ישחיר אותנו בכל מקום בעולם.

- שושני: אני בעד חשבון נפש, אבל לפי החוק. העֶבְרַת מידע סודי ביותר לגורמים לא מוסמכים היא עבירה חמורה מאד.
- אלדד: אני אשמח לעמוד לדין.
- אורנה: תקשיב עד הסוף, אלדד.
- שושני: זה לא בא בחשבון. אנחנו יודעים מי אתה, וכמה תרמת לפִּיטְחוֹן שלנו, ואנחנו רוצים להיות נדיבים כלפיך. הצענו לך עסקת טיעון. דחית אותה כי היא גוררת הרשעה ומאסר על תנאי. אתה צודק. גם ראש הממשלה מבין את זה.
- ניסני: קח בחשבון שיש לנו מספיק ראיות להרשיע אותך בבגידה בזמן מלחמה.
- אלדד: אז ממה אתם מפחדים כל כך?
- אורנה: אל תענה לו.
- שושני: אנחנו לא מפחדים. אבל אנחנו לא נוקמים ולא סוגרים חשבונות. הבוקר הייתי אצל הנשיא. הוא מודע לטרגדיה שלכם. הוא מייחס לה את העבירות שלך.
- הוא גם מבין את הנזק שייגרם למדינה אם נעמיד אותך לדין, והוא מוכן להעניק לך חנינה לפני משפט.
- אלדד: כלומר, לא יהיה משפט.
- אורנה: לא יהיה משפט. לא תהיה הרשעה. לא יהיה רישום פלילי. אתה תשוחרר מיד הביתה.
- ניסני: במגבלות שתצטרך לעמוד בהן. ואני מציע לך הפעם לא להתחכם.
- אלדד: איזה מגבלות?
- שושני: הפרשה הזאת נקברת עמוק באדמה. שום הדלפה בארץ או בחו"ל. אתה מנתק את כל הקשרים עם האג. אם לא תעיד שם, החומרים שהעברת להם יישארו בגדר שמועות. ברור? ותגיד תודה לאורנה ששכנעה אותי להסכים לזה.
- אלדד: תודה רבה, אורנה.
- אורנה: אל תמהר, אלדד.
- אלדד: **(לשושני)** ומה יהיה עם ההפצצות בעזה? הממשלה בכלל בדקה אם הן חוקיות? היא בדקה את ההשלכות שלהן לטווח הארוך?
- שושני: ההפצצות האלה הן במסגרת ההחלטות הלגיטימיות שלה.
- אלדד: ועד עכשיו אתה אישרת את כולן.
- שושני: אישרתי מה שהיה בהתאם לחוק הבינלאומי. לא עשיתי לצבא שום הנחות.
- האזרחים שנהרגו, לא היו צריכים להיות שם.
- אלדד: נדמה לי שהאזרחים האלה גרים שם.
- שושני: נכון, אבל...
- אלדד: אם זאת הפרשנות שלך לחוק הבינלאומי, אז גם אתה צריך לעמוד לדין.
- ניסני: מי אתה שתחליט מי צריך לעמוד לדין? אם אתה לא מקבל את ההצעה הזאת, אתה תירקב בכלא כל החיים שלך.
- אורנה: **(לניסני)** האיומים האלה לא מועילים לנו עכשיו! **(לאלדד)** אני חושבת שהביקורת שלך הגיעה לממשלה, אלדד. ביום ראשון היא קיימה דיון...
- שושני: בדיון הזה דרשתי לבדוק שוב את נוהלי ההפצצות.
- אורנה: אני רוצה להאמין שעכשיו הנהלים האלה ישתנו.
- שושני: אתה מכיר אותי, אלדד. אתה יודע שאני בצד שלך. עזור לי לעזור לך.
- אלדד: אני מוכן לקבל את ההצעה שלך, בתנאי שהממשלה תמנה ועדת בדיקה שתחקור את מה שקרה בעזה, ותקבע מי מהאחראיים יעמוד לדין.
- שושני: אתה יודע שזה בלתי אפשרי.

- אלדד: לכן אני אלך להאג.
 שושני: זאת התשובה שלך?
 אלדד: אם האחראיים לא יעמדו לדין, ההרג שם יימשך.
 ניסני: אתם לא רואים עם מי יש לנו עסק?
 שושני: אתה דוחק אותי לפינה, אלדד.
 אלדד: אתה דוחק את עצמך. ועדת בדיקה עצמאית היא הדרך הכי שקופה.
 שושני: מי כמוך יודע שלא הכל צריך להיות שקוף.
 ניסני: **(לשושני)** אתה לא צריך להתחנן אליו ככה. הוא שוכח מול מי אנחנו נלחמים.
 אלדד: אתה יכול לקנות את עולמך ברגע אחד, עמנואל. לך לבג"ץ ותבקש פסיקה שתכפה על הממשלה לבדוק את ההנחיות לחיל האוויר.
 אורנה: ועד אז תשב בכלא?!
 שושני: אני לא מבין למה אתה כל כך מתעקש. זאת מלחמה בתנאים קשים...
 אלדד: אתה הוא זה שצריך להתעקש!
 שושני: אני יודע היטב על מה אני יכול להתעקש. אם אתה דוחה את ההצעה שלנו, אז ננהג כך על פי חוק סמכויות שעת חירום. מחר בבוקר שר הביטחון יוציא נגדך צו מעצר מנהלי לשישה חודשים. בית המשפט יוציא צו איסור פרסום. אתה תבלה במעשיהו עד שתתפכח.
 אורנה: רק רגע, עמנואל. האיום הזה לא בא בחשבון.
 שושני: הוא לא משאיר לי ברירה.
 אורנה: ואתה חושב שאני אתן לכם להעלים אותו? ברגע שתוציאו צו מעצר מנהלי, אני אפנה לבג"ץ. היום כבר אי אפשר להעלים כאן בן אדם.
 ניסני: להזכיר לך את כל אלה שנעלמו?!
 אורנה: אני מזהירה אותך, עמנואל. לא כדאי לך לעמוד מולי בבג"ץ.
 שושני: נדמה לי שבג"ץ השתנה קצת בשנים האחרונות. **(לאלדד)** אני רוצה תשובה עד מחר. **(יוצא)**
 ניסני: עשית טעות גדולה, אלדד. אני לא הייתי מחכה עד מחר, אבל לצערי, גם היועץ המשפטי לא מבין באיזו מציאות אנחנו חיים. אני מציע לך לנצל את עשרים וארבע השעות שקיבלת, ולחשוב קצת על התשובה שלך.
 אלדד: כבר חשבתי.
 אורנה: זאת הצעה מצוינת, אלדד.

הטלפון של ניסני מצלצל. ניסני עונה.

- ניסני: כן? בסדר גמור. תכניסו אותה. **(לאלדד ואורנה)** יש לכם אורחת.

יוסי ואורלי מכניסים את שירי. היא אזוקה בידיה וברגליה.

- אורנה: שירי!
 יוסי: **(לאלדד)** היא ביקשה לראות אותך.
 אלדד: את בסדר?
 אורנה: על מה היא עצורה? למה היא אזוקה ככה?
 אלדד: את נורא חיוורת. מה הם עשו לך?

ניסני: תקשיב לה רגע. היא רוצה לבקש ממך משהו.
 שירי: **(לאלדד)** אני לא מבקשת שום דבר, אבא. הם משתמשים בי כדי לסחוט אותך. אל תדאג. הם לא ישברו אותי. אל תעשה איתם שום עסקה.
 ניסני: מה קורה פה?
 שירי: תעשה מה ששחר רצה.
 יוסי: **(לשירי)** זה לא מה שסיכמנו איתך.
 שירי: דיברתי עם האג. סיפרתי להם שנעצרת. ביקשתי מהם...
 ניסני: סלקו אותה מכאן!

יוסי ואורלי מנסים לגרור את שירי החוצה. היא מתנגדת.

שירי: הם יפרסמו כל מה שהעברת להם.
 אורלי: תסתמי את הפה. **(חוסמת את פיה)**
 אלדד: אל תיגעו בה.
 אורנה: אל תתנגדי, שירי.
 אלדד: למה את רועדת ככה? היא צריכה לראות רופא.

אורנה מנסה לחלץ את שירי מידיהם של יוסי ואורלי.

אורנה: אני עורכת הדין שלה. תנו לי לדבר איתה.

ניסני מתערב ואוחז באורנה. יוסי ואורלי יוצאים עם שירי.

ניסני: את עצורה.
 אורנה: על מה?
 ניסני: על תקיפת שוטר. את תישארי בכלא עד שהפרשה הזאת נגמרת.
 אלדד: יצאת מדעתך? את מי היא תקפה? יש מצלמות...
 ניסני: צאי החוצה. קדימה. החוצה.
 אלדד: **(בזעם בלתי נשלט)** אתה לא תעצור אותה, ואתה לא תצעק עליה. היא עורכת הדין שלי. שחרר אותה מיד. אתה תשלם ביוקר גם על מה שעשיתם לילדה.
 ראיתי את הסימנים על הפנים שלה...
 ניסני: עכשיו אתה כבר לא יכול לאיים על אף אחד.
 אורנה: אל תענה לו, אלדד.
 אלדד: הם היכו אותה.
 אורנה: אם תקבל את ההצעה של שושני, הם ישחררו אותה. אני לא יודעת מה היא תעבור בחקירה שלה. לא מספיק מה שקרה לשחרר?
 אלדד: דווקא בגלל מה שקרה לו.
 אורנה: די, אלדד. הרפה קצת. אתה רוצה לשבת בכלא כל החיים שלך? אם תדחה את ההצעה לחנינה, אני לא אוכל יותר לעזור לך.
 אלדד: על מה לעזאזל את מדברת?
 אורנה: אתה תצטרך להסתדר לבד.
 אלדד: זה לא בא בחשבון, אורנה.
 ניסני: שמעת אותה? הפגישה הסתיימה.

אורנה: אם אתה מוכן לשבת בכלא כל החיים שלך, אז כנראה שאתה מוותר עלינו.
אלדד: בשום פנים ואופן.
ניסני: אמרתי שהפגישה הסתיימה.
אורנה: ואם אתה מוותר עלינו, אז אני לא נלחמת יותר בשבילך.

היא פונה לצאת.

אלדד: חכי רגע. אני לא מוותר עליכן. אני מצטער שסיבכתי אותך. אני מצטער שסיבכתי את שירי...
אורנה: אם אתה כל כך מצטער, אז קבל את ההצעה הזאת.
אלדד: תני לי יום-יומיים לחשוב. אני מבטיח לך. אם שושני לא יסכים להקים ועדה, אנחנו נמצא דרך אחרת לחקור.
ניסני: יש לך עשרים וארבע שעות.

הוא אוחז בזרועה של אורנה ומוליך אותה החוצה.

#####

22. פלאשבק ל-4 במאי 2024. דירתם של אלדד ואורנה. שעת לילה מאוחרת. שחר לבדו בחדר האורחים, מקליט הודעה להוריו.

שחר: אבא... אימא... שירי... אני רוצה שתדעו... רוצה שתבינו... הבוקר תקפתי בניין בן ארבע קומות ברפית. אמרו לנו שיש בו מפקדה של חמאס. שיגרתי שני טילים. הבניין קרס... כשחזרתי לבסיס, ראיתי כתבה באל ג'זירה על התקיפה... על ההרס... פתאום אני רואה להקה של כלבים סביב גופה של ילד. ילד קטן. אולי בן שש... האימא שלו הייתה פצועה. היד שלה נקטעה. היא החזיקה מקל ביד השנייה וניסתה לגרש אותם... רצתי למכונית ונסעתי כמו משוגע לקריה. אל המשרד של מפקד החיל. רצחתי הבוקר ילד, צרחתי. רצחתי ילד... השוטרים הצבאיים זרקו אותי החוצה... הסתובבתי כל היום על החוף... אני יודע כמה אני מכאיב לכם... אני מבקש שתסלחו לי...

שחר שולח את ההודעה להוריו. נוטל את אקדחו ויוצא למרפסת. כעבור רגע נשמעת ירייה. אלדד, אורנה ושירי נכנסים בבהלה. כעבור רגע הם פונים בזעקות שבר למרפסת.

23. חדר חקירות בלהב 433. יום. אלדד מחכה. ניסני נכנס.

ניסני: אני מקווה שהספקת לחשוב קצת הלילה.
אלדד: הספקתי.
ניסני: יש לך תשובה?
אלדד: כן.
ניסני: מה?

- אלדד: אני לא מקבל את ההצעה של היועץ המשפטי.
 ניסני: זאת העסקה הכי טובה בספר החוקים.
 אלדד: אין לי עניין בחנינה. אני לא מבקש הנחות. יש לי הצעה חליפית.
 ניסני: אני שומע.
 אלדד: דבר ראשון אתם משחררים את אשתי והבת שלי.
 ניסני: בסדר גמור.
 אלדד: אני מוכן לוותר על משפט. אני מוכן גם לנתק את הקשר עם האג.
 ניסני: טוב מאד.
 אלדד: אני מוכן גם לוותר על ועדה ממשלתית. היא ממילא תנקה את מי שמינה אותה.
 ניסני: מצוין.
 אלדד: אבל אני אקים ועדה בעצמי.
 ניסני: אתה?
 אלדד: כן.
 ניסני: ועדת חקירה?!
- אלדד: עצמאית.
 ניסני: מה יש כאן לחקור? שנינו היינו בעוטף ב-7 באוקטובר. שנינו ראינו את הנרצחים. את הגופות המושחתות. את הילדים. איך אפשר לרחם על מי שעשה את זה?
- אלדד: אני לא מרחם עליהם. אני מרחם עלינו. (מושיט לו דף נייר) תקרא. חמישה בכירים בדימוס שיודעים איך המערכת עובדת. נשיא בית משפט עליון, שר ביטחון, רמטכ"ל, ראש מוסד, ראש שב"כ.
 ניסני: אחרי שהפרשה תסתיים אתה תהיה אזרח חופשי. תעשה מה שאתה רוצה במסגרת החוק. עוד משהו?
- אלדד: הוועדה הזאת תדרוש נגישות לדו"חות של חיל האוויר.
 ניסני: אתם לא תקבלו שום נגישות לשום דו"ח.
 אלדד: אנחנו זקוקים לדוחות האלה כדי להבין מה קרה ואיך זה קרה. אתם מעדיפים שהחקירה תתבסס על עדויות טייסים? על עדויות מעזה?
- ניסני: למסקנות שלכם לא יהיה שום תוקף משפטי.
 אלדד: אבל תהיה להן משמעות ציבורית.
 ניסני: אז אתה שוב מצמיד לנו אקדח לרקה?
 אלדד: היחיד שהצמיד אקדח לרקה הוא הבן שלי.

ניסני מאבד את שלוות רוחו, וקורע את הדף שאלדד נתן לו.

- ניסני: בגלל זה הממשלה צריכה להקשיב לך? אתה לא צדיק כל כך גדול. יש לנו תיק עבה על מה שעשית בשב"כ. עינויים של פלסטינים, חיסולים, חקירות אלימות של מתנחלים. אם תקים ועדה, אנחנו נדליף ממנו כל יום דף.
 אלדד: אדרבא. תדליפו. אני מוכן לעמוד למשפט על כל דבר שעשיתי.
 ניסני: לא יהיה משפט. יהיו שמועות. אף אחד לא יסכים להיות חבר בוועדה שלך.
 אלדד: האנשים שאני אפנה אליהם לא ניזונים משמועות.

- ניסני: **(בזעם)** אני לא מאמין לבכירים לשעבר. ברגע שהם פורשים, המצפון שלהם מתעורר, והם מוכנים להקריב ראש ממשלה כדי לנקות את הלכלוך שדבק בהם כשהם שירתו אותו.
- אלדד: אם החקירה תאשר את החשדות נגדו.
- ניסני: איזה חשדות? היינו על סף תבוסה. הייתה סכנה נוראה לקיום שלנו.
- אלדד: החקירה תקבע אם ההפצצות נבעו באמת מן הסכנה הזאת.
- ניסני: ההפצצות נבעו מן ההכרח לנצח. **(שולף מסמך מתיקו)** זה ההסכם שהיועמ"ש ניסח. אשתך אישרה אותו. אתה חותם עליו, או לא?
- אלדד: אני רוצה קודם לשמוע את תשובת היועמ"ש להצעה שלי.
- ניסני: אני לא מתכוון להעביר לו אותה.
- אלדד: למה?
- ניסני: כי הוא תמים והוא עלול להסכים לה.
- אלדד: אתה חושב שאני לא אמצא דרך להגיע אליו?
- ניסני: אתה תגיע אליו רק אחרי שתחתום על ההסכם הזה, ותתחייב לסתום את הפה.
- אלדד: אם אני סותם את הפה, אני נעשה שותף למה שקורה בעזה.
- ניסני: אז אתה לא חותם?
- אלדד: לא.
- ניסני: תחשוב שוב.
- אלדד: חשבתי.
- ניסני: **(לעבר חדר הבקרה)** אתה שם. כבה את המצלמה וצא להפסקה. **(לאלדד)** אני לא בטוח שאתה מבין מה יקרה לך אם תתעקש.
- אלדד: מה יקרה לי?
- ניסני: אתה לא משאיר לי ברירה. אנשים מתמוטטים בחקירות. כבר היו כמה מקרים כאלה. אתה מכיר אותם יותר טוב ממני. אפילו אשתך תחשוב שהיה לך התקף לב.
- אלדד: אני מבין שכבר החלטת. אחרת לא היית מעז לומר את זה.
- ניסני: אתה החלטת למות בגלל ועדה שלא תצליח לחקור שום דבר.
- אלדד: אם אני אמות בגלל זה, אולי בכל זאת תהיה חקירה.
- ניסני: מה קרה לך? זה שווה את החיים שלך?
- אלדד: כבר שתקתי פעם אחת. זה עלה לי בחיים של הבן שלי.
- ניסני: חשוב מה אתה עושה לאשתך ולבת שלך. אתה הורס גם את החיים שלהן.
- אלדד: אתה הורס אותם. אתה ומי ששלח אותך.
- ניסני: אל תזלזל בי. אף אחד לא שלח אותי.
- אלדד: אז באת להרוג אותי מרצונך?
- ניסני: לא באתי להרוג אותך. באתי להציל אותך. אבל אתה כנראה רוצה להיות קדוש מעונה.
- אלדד: אני לא רוצה להיות קדוש. אני רוצה להציל את מה שעדיין אפשר.
- ניסני: אנחנו מסתדרים מצוין בלעדיך.
- אלדד: ראיתי איך אתם מסתדרים שם. עכשיו אני רואה איך אתה מסתדר כאן. שחר ראה את זה לפניי. אם הייתי מקשיב לו, אולי הוא...
- ניסני: גם אני רוצה להציל את מה שאפשר. לכן אני מציע לך לחתום.
- אלדד: אם אני חותם, אני קובר אותו שוב.
- ניסני: אתה קובר רק את עצמך.

ניסני יוצא. כעבור רגע נכנסים יוסי ואורלי. אורלי אוזקת את ידיו, ויוסי את רגליו. הוא לא מתנגד.

יוסי: אשתך והבת שלך מסרו לך ד"ש.
 אורלי: הן יחד באגף הנשים.
 יוסי: הן מקוות להשתחרר מחר.
 אורלי: גם אתה יכול.
 אלדד: אני יודע.

הוא צועד איתם החוצה.

24. דירתם של אלדד ואורנה. ערב. שושני, אורנה ושירי.

שושני: הוא התמוטט במהלך החקירה, ופונה לבית החולים, אבל הגיע מאוחר מדי. זה הדו"ח הפתולוגי. **(מושיט לאורנה את הדו"ח. היא מסרבת לקחת אותו)** דום לב פתאומי. הבדיקה לא מצאה קשר בינו לבין החקירה. המפכ"ל מינה קצין בודק. הוא יפרסם את המסקנות שלו בתוך שלושה ימים... **(הן לא מגיבות)** הממשלה החליטה לקיים הלוויה ממלכתית. כל ראשי זרועות הביטחון ישתתפו בה. **(הן לא מגיבות)** היא תיערך מחר. בחלקה הצבאית. ליד שחר. **(הן לא מגיבות)** ועוד דבר. ראש הממשלה מבקש להספיד את אלדד. אני מקווה שאין לכן התנגדות...

אורנה: צא החוצה!

שושני: אורנה...

אורנה: צא החוצה!!

שושני יוצא. שתיקה.

סוף